

LYŠKÁNORA 29

Nepravdivelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1050 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Vrána * Trpasličí mudrosloví * Zpráva o přípravě Historie IV *
* Opět na Kamenném ostrově * Novinky liscannorské *

Motto tohoto čísla

"...A nevymlátíme ještě tu vesnici? Je taková moc poklidná..."

Burbbag, starosta

Vrána

Vrána

Otce i matku jsem doma zanechal
v lese pod vrbu zakopal

jsa hnán vztekem, se smutkem zápolil
na dlouhý šňf já se narodil

já křik racků miloval

pak po všech mořích se plavil
já život v námořníka zaslíbil

já křik racků miloval

po roce v Nurnu zakotvil
do bílé zimy na výpravu vyrazil

sníh druhy mé se mnou zavalil
asi jsem se smrti zalíbil

já slyšel racků křik
ale...

Trpasličí mudrosloví

Třaskatul Drtinosa

A thag čuju
„urrva“ zase gleju
že zaz je nazg čím dal tím mín
A thag proto bratří pijme

Zpráva o přípravě Historie IV

Klabzej Myšilov

Tento článek je věnován všem členům Nurnského společenstva (včetně mě samého ovšem), neboť číše trpělivosti přetekla. Berte jej jako poslední dobře míněný apel k zamyšlení nad vlastním přístupem k práci a k vyvození zcela zásadních závěrů, které povedou ke změnám v dobrém slova smyslu. Pokud se Nurnská družina radikálně nezmění, povede to jenom k jejímu úpadku na úroveň družin, nad nimiž tak rádi ohrnujeme nos. Vzhledem k tomu, a na tom se snad všichni shodneme, že Historie Nurnské družiny je základním soudržným kamenem společenstva, jeho vrcholným dílem, bez něž lze jen těžko pokračovat smysluplně dále, pokusím se popsat křeče, které provázejí její zrod.

Je tomu již alespoň rok, kdy konečně vykristalizovala otázka kompletnosti čtvrtého svazku. Bylo to dáno časovým skluzem, faktem, že nezanedbatelná část tehdejších členů vůbec v Historii nebyla a dosud není zaznamenána, z čehož vyplývá jejich neustálý zmatek, a čím hůře, v družinové historii je řádově šestnáctiletá časová díra, která už působí zmatek v hlavách všem, nejstarší členy nevylučuje. S tím jde ruku v ruce výskyt podstatných historických omylů a skutečnost alespoň pro mě podstatná, že není na čem stavět.

Jelikož společenstvo jako takové nemá

žádného předáka, který říká co a kdy se má udělat a kterým směrem se má jít, což je samozřejmě v pořádku, a neřídí se striktními pravidly (jsme si tedy takřkajíc všichni rovni), je třeba aby bylo založeno na pilné a dobrovolné práci jednotlivce pro druhé. Když jsmes si rovni, musíme být takoví i před povinnostmi. Jinak společenstvo ztrácí smysl a stává se tlupou. A tlupy nemívají dlouhého trvání.

Vraťme se ale zpět. Tehdy před rokem se zjistilo, že zhruba tři kapitoly (z celkového počtu sedmi) vůbec nejsou dopsané. Dotyční hříšníci tedy pod palbou neustálých dotazů a narážek (samozřejmě opět těch „zlých“) nakonec s jistým zpožděním své povinnosti splnili. A začalo se opravovat. Tedy začalo... Vzhledem k tomu, že družina jako stádo nebyla schopna vznést jakýkoli pracovní rozvrh (každý čekal, až jeho samého kdosi zhůry povolá a řekne konkrétně kdy, kde a co bude na programu - zde si neodpustím vzpomenout pana Athease), plynul čas. Když už konečně konečně někdo vznesl nesmělý dotaz, postavil se jako koordinátor k celé věci čelem Erlanth. Byl to pěkný záblesk, ale jak vznikl, tak uhasl. Erlanth aktivně svolal první pracovní večer a od té chvíle považoval zřejmě svůj úkol za splněný. Pak se stáhl do ústraní a zaujal postoj mrtvého brouka. A to takřka do detailů. A na čí hlavu spadlo lejno? Zase na jedny a ty samé. A je dobré si uvědomit, že jejich energie není nevyčerpatelná.

Dobře tedy. Historie se nakonec nějakým způsobem opravila. Nastal problém číslo dvě. Rozmnožit výtisky. Těto docela nechutné věci se chopil Pepen a v rámci možností, které se mu nabízely, splnil to, co si vzal na bedra. O tom, kolik času, nervů a práce tomu věnoval, mám představu. Zkusil jsem si to. Zálžitost, která snad vypadá banálně, považuji za jednu z velmi náročných prací. A zvláštní je, že tato oběť byla položena i pro ty, kteří se o Historii nijak zvlášť otevřeně nezajímají a nepomáhají s ní podle svých možností vůbec! Chtěl bych tímto Pepenovi alespoň za sebe poděkovat. Je to to nejmenší, co v tuto chvíli mohu učinit.

Dostáváme se do nedávné minulosti. Dodatky ke knize. Už se u nás nenajde takový blázen, aby se do zpracování této docela nezanedbatelné části knihy vrhnul sám nebo v malé skupině lidí. Zcela rozumné bylo řešení postavy rozdělit mezi ty z nás psaním povinné. Ovšem znovu chyba. Dlouho se nic nedělo. Náboj musel přijít opět od Pepena, který byl hotov jako první. Teprve potom, zdá se, začali psát i ostatní. Jako bič jsme si mimo pocit zahanbení stanovili vcelku rozumný termín. A výsledek? Úkol splnili opět

jenom tři lidé. A co ti ostatní? Nic. Teprve po opětovných výzvách dodali své práce Erlanth a Atheas s tím, že jde o finální verze. Grundyg a Alwynn pro jistotu svých pár postav neudělali vůbec.

Práci Erlantha nijak zvlášť nebudu komentovat. Podle mého názoru (a nebudu dalek od pravdy) byla psána ve znamení horké jehly na poslední chvíli. Pětiřádková shrnutí životů Nurnských dobrodruhů bez odatování alespoň těch mylníků, které jsou uvedeny, jsou dle mého skromného názoru jejich urážkou. A to nehledím na fakt, že z hlediska běžného standardu je zápis hluboko pod úrovní.

O práci pana Athease bych chtěl pohovořit více. Jeho představa o ukončení práce je dojemná. Nejen že text je nesouvislý, bez jakýchkoli dat. Navíc se zde vyskytuje plno poznámek, jež si zřejmě zaznamenal před započítáním práce, a potom je v textu jakási pozapomněl. Na každý pád je dílo dokladem o Atheasově nezakryté lži. A to myslím vážně. Když někdo jeden den skálopevně tvrdí, že splnil co slíbil, a je ochoten se ještě hádat, a druhý den odevzdá zvířetník, ve kterém alespoň jedna postava chybí zhoła a jiné nejsou objektivně dodělané, je dle mého názoru programový podvodník. Nehledě na skutečnost, že jinému svým přístupem k odpovědnosti přiděluje práci, se staví do světla člověka, jehož sliby a velká slova nemají příliš velkou váhu. Jak se mu dá věřit v otázkách jiných zápisů, o nichž tvrdí, že se na nich, podotýkám několik let, stále pracuje? Nebylo by férovější přiznat barvu?

Pro ilustraci uvedu několik přesných citací toho, co pan Atheas považuje za odpovědně udělanou práci. Odhlédnu-li od příšerných hrubých chyb, jako např. že protivníkovu zuřivost byla tak „velikáže ho svými pěstmi poslal v bezvědomí g zemi“, za něž autor nemůže, nemohu se nepozastavit nad bláboly typu „přišel v Dragon Lenc, měl v účtě kouzelníky, bojoval prokletým mečem pocházel od draka, byl jeden s těch co zabyly Desilse Lynhard ho uznával neměl ho rád.“ nebo „nakonci Monghiru dobil nemrtvého vojáka kterýse probil přez dergana oldu pracičku a burukova psa“. Vůbec nebudu mluvit o obsahu. Je to stejné jako u Erlantha. Nicméně jako opravdovou drzost беру záznam o Lugdušovi, kde si lze přečíst jediné slovo. *Lugduš*. Kouzelník Lugduš se asi obrací v hrobě a mně se otevírá kudla v kapse. Tohle se nehodí ani na utření zadku.

Takto se opravdu v Nurnské družině fungovat nedá. Jak k tomu přijdou ti, kteří svůj díl

Opět na Kamenném ostrově

Allen Moskyt, 1041

odvedli poctivě? Jde snad o výsměch? Kam asi spadne ono pověstné lejno? Zase na to samé místo. A najdou se tací, kteří z toho budou mít děsnou legraci.

Ony tyhle věci mají s jinými spoustu společného. Třeba dnes. Vrátili jsme se z poslední výpravy a nevíme, kam vyrazit příště. Třeba nevyrazíme nikam. Třeba nevyrazíme nikam, protože se prostě někdo neobětuje pro ty, kteří se recipročně sebeobětovávat absolutně odmítají. A už jsou i tací, kteří se ještě tváří ukřivdění a pod banálními důvody své povinnosti dokonce odmítají. Proč se namáhat a štvát pro hrstku flákačů a velkohubých neschopů? Pro holé přátelství? To může trvat i bez výprav.

Nejméně podstatným problémem je, že u spousty postav nejsou známy základní údaje, ač na ně byli dotyční několikrát dotazováni. I to málo nejsou schopni udělat. Ale dost už.

Historie Nurnské družiny vyjde. To je věc, která se musí dokončit už jenom z úcty k těm, kteří jí obětovali tolik času a úsilí. Co bude dál, to je věc jiná. Na každý pád se něco musí stát. A to se týká celého společenstva.

Jak ze všeho ven? Ať tedy družina rozhodne, zda se v Historii bude pokračovat dál, nebo ne. Pokud ano, jak bude naloženo s lidmi, kteří v době přípravy dalšího dílu nebudou mít hotové alespoň ty zápisy, které do té které knihy půjdou. Jak bude naloženo s těmi, kteří nedělají to, co mají. Je nás poměrně dost. Už několik let je družina člensky silná a stálá. To je dobře. Ale v případě zmiňované laxnosti nemůžeme kalkulovat s tím, že přijde někdo nový, mladý a s elánem, který se vrhne do práce a udělá to, co my sami nejsme schopni. Co tedy dál? Byl bych moc rád, kdyby odpovědi na tyto a mnohé jiné otázky vzešly přímo z té „skvělé a slavné“ Nurnské družiny. Bohům žel tomu příliš nevěřím. A dělat mrtvého brouka v této situaci z nikoho nesejme vinu. Svůj díl viny nese každý. Ať se s tím potom vyrovná, jak nejlíp umí. Sám za sebe můžu říct asi následující. Bez Historie pro mě Starý svět ztrácí smysl. Dokud nedojde k zásadní a t r v a l é obecné změně a to alespoň u větší části družiny, odmítám se angažovat v čemkoli, co není rozpracované. Iniciativa stahuje na hlavu lejna, kterých mi na hlavě přistálo už, myslím, dost.

Je tomu již rok co zemřel můj otec Krochta Moskyt. Nikdy nezapomenou na ten den. Na ten jasný zimní den. Tehdy se vrátila část Nurnských dobrodruhů z výpravy, na kterou se zcela nepochopitelně vydali na sklonku roku za třeskutého mrazu a husté vánice. Všechno se proti nim tehdy spiklo. Ale na tomto místě mi nepřísluší, abych předbíhal ději v Nurnské kronice. Proto bych chtěl pouze napsat, že jsem od toho dne byl velice zavázán panu Burbagovi a panu Klabzeji Myšílovovi, kteří ostatky mého otce dopravili v té kruté zimě až do Liscannoru, aby mohl být řádně pohřben.

Po smrti mého otce se do našeho domu vkradl smutek. Nerad na ty dny vzpomínám. O několik měsíců později jsem se probíral otcovými zápisky a narazil jsem přitom na několik poznámek, které se týkaly již druhé pouti Nurnských do ostrovní říše Erkracht. Těch poznámek nebylo mnoho, ale dobře jsem věděl, že je otec měl připravené do Kroniky. Byl to dluh mého otce vůči Nurnským. A já jsem pochopil, že mě, jakožto prvorozenému symovi, přísluší abych tento dluh splatil. Předkládám tedy následující řádky při vši skromnosti a prosím ostatní, aby byly vydány v družinické Kronice. Můj otec ten zápis již nikdy nenapíše.

Kapitola 1 - Soudní spor

Vážený pane soudce,

Obracím se k Vám ohledně výhrůžek Lynhaarda z Liscannoru, kvůli jistému obnosu 5000 zl. Bylo mi vyhrožováno smrtí a zabitím a proto na Vás očekávám důkladné vyšetření.

S pozdravem

Alwynn Bílá Ruka

"Ták pěkně sem to sepsal. To bude krollskej čumět. Mutant jeden přerostlej. Doufám, že si pro něj přijde armáda a vodvedou si ho navždycky!", nezdravě bleďá tvář se usklíbala. "Eště dneska to vodnesu do Nurnu k soudu", následoval ještě jeden úšklebek, pak ještě loknutí kořalky z upatlaného džbánu s ulomeným uchem a nakonec postava vstala z rozkřipané židle. Byl to Alwynn Bílá ruka. Zde v Liscannoru si zřídil stavení, kterému hrdě říkal chata. Nebylo to však jeho jediné sídlo. V Nurnu měl ještě pronajato jedno podlaží domu na Dřevěném náměstí. Dřevěné se mu říkalo proto, že se čas od času na něm stavěla šibenice. A

ty jak známo bývají ze dřeva. Alwynn to považoval za symbolické pronajmout si bydlení na místě, kde umírali zločinci. Někomu by se snad mohlo zdát, že bydlit na dvou místech je přepych, zvláště pro někoho kdo většinu svých příjmů utratí za alkohol, ale celé to mělo své opodstatnění. V Nurnu, na Dřevěném náměstí, si Alwynn zřídil náborovou kancelář organizace Bílá ruka. Trávil v ní čas přes týden, pokud zrovna neseďel (či neležel) v nějaké laciné putyce. Na neděli si jezdil oddychnout do Liscannoru. Jeho verbování do zbraně za "záchranu lidské rasy před mutanty", jak sám činnost Bílé ruky hrdě nazýval, nemělo zatím žádné úspěchy. Jeho jediným členem byl Cecil Zeviditný, neudrživý člověk, který se jakýmsi záhadným způsobem naučil několik kouzel.

Nyní měl však Alwynn jiné starosti. Před několika dny mu Lynhaard Rugorský, starosta Liscannoru, předal tajný dopis, který si nechal napsat od Krochty Moskyta. V dopise mu oznamoval, aby mu koukal navalit zpět pět tisíc zlatáků, které mu kdysi v návalu strachu před Bílou rukou věnoval s tím, že ho Bílá ruka nechá na pokoji. To bylo již dávno. Bílá ruka se od té doby nezmohla na nic a Lynhaard si uvědomil, že jeho velkorysý dar neměl žádné opodstatnění. Rozhodl se tedy vymoci své vyhozené peníze zpět. Alwynn se po obdržení dopisu rozhodl, že se bude bránit. A napsal tedy k soudu.

Uběhlo několik dní a Lynhaard dostal předvolání k městskému soudu. Stejně obdržel i Alwynn. Soudce, kterému se na stůl dostala Alwynnova stížnost, chtěl nejprve každou stranu vyslechnout odděleně. Jako první se dostavil Alwynn.

"Nazdar, šéfik. Tak už si tomu přerostlýmu vopíčákovi zakroutil krkem!?", vpadl k soudci předák Bílé ruky bez zaklepání. "Eee... a vy jste kdo, pane!", soudce byl očividně zaskočen svérázným chováním pana Alwynna. "Nedělej se, že mě neznáš, přd'olo. Já sem Alwynn, známej jako Bílá ruka. Zakladatel organizace na ochranu potřebnejch a utlačovanejch". Chvilí bylo ticho. Pak se soudce zvedl. "Tak dost! Nepamatuji se, že bychom si tykali, jsem královský soudce a vyžaduji slušné a uctivé vystupování! Nebo vás nechám spráskat a vyhodit!". Alwynnovi trochu zaskočilo. "He, no tak snad nebude tolik zle. Přišel jsem za tebou..., totiž za váma, ohledně výhrůžek Lynhaarda z Liscannoru. Von mi totiž vyhrožuje smrtí. Ponivažď po mě chce nějakých pět tisícovek zlatých mincí. A já po vás chci zjednat spravedlnost a toho krollskeho mutanta chci dostat na pranýř. Ponivažď to se přece nedělá, néé!". "Aha, to je zajímavé a mohl byste mi ukázat ten výhrůžný dopis, co vám ten pan Lynhaard poslal. To je totiž důležitý důkaz", obrátil se na Alwynna soudce. "Co,

he já ho nemám. To není moje věc nosit vám háky důkazy. Vy ste spravedlnost a jako takovej musíte zjednat nápravu!". Alwynn začal rudnout. Bylo to na něj nějaké složité. Než sem šel sešlel si, že každý musí vědět sám od sebe, že mu Lynhaard vyhrožuje. S donášením nějakých důkazů nebo s tím, že by mu snad mohli být kladeny všetečné otázky vůbec nepočítal. "Takže, abychom to uzavřeli, pane Alwynne. Důkazy nemáte. Vše se opírá pouze o vaše tvrzení. Máte alespoň nějakého svědka?". "Nééé, ... a proč?". Soudce se na předáka chvíli pozorně zahleděl. Hlavou se mu v tu chvíli určitě honily zajímavé myšlenky. "No, ehm. Tak já vás teď pěkně požádám, aby jste přišel zítra. Já si zatím popovídám s panem Lynhaardem. To víte musíme znát stanovisko obou stran. Nashledanou". Za Alwynnem klaply dveře.

Asi za hodinu se dostavil i Lynhaard z Rugornu, starosta obce Liscannor. Přestože to byl kroll a podle Alwynna tudíž primitiv a zástupce rasy méněcenné a určené k likvidaci, moc dobře věděl, jak se má chovat ke královskému úředníkovi. "Dobrej den vinšuju, pán soudce. Dostala sem tudlejc, todle psaní, že se měla já dostavit k tomudle, no rabování...ééé vyšetřování. Já být Lynhaard Rugorský, starosta vobce Liscannor", slušně spustil Lynhaard. "No to je dobře, že jste tady. Víte o tom, že na vás jistý pan Alwynn podal udání, že prý jste mu vyhrožoval smrtí, ohledně jisté sumy peněz? Co mi k tomu povíte?". "... no já teda vo tomhle nic nevěděť. To být moc vošklivá pomluva. Já bejt čistej jak lílium (to kroll vůbec nelhal, neboť se ten den ránu myl studenou vodou)". "Takže podle vás si to ten pan Alwynn, vymyslel?". "Ouplně přesně tak sem to chtěl povědět já sám, ale vy ste mi to uhad z hlava, hmm", usmál se kroll od ucha k uchu. "Pro tuto chvíli pro vás nemám žádné další otázky", soudce mávl rukou směrem ke dveřím a Lynhaard s připitoměným úsměvem opustil budovu.

Následující týden se všechno opakovalo. "Pane Alwynne, je mi opravdu líto, ale vy nemáte jediný důkaz, žádný výhrůžný dopis, žádného svědka a pan Lynhaard všechno popírá. Je to tvrzení proti tvrzení. Obávám se, že se nedá nic dělat. Jestli chcete, můžeme zahájit soud třeba hned zítra, ale nevidím to pro vás zrovna růžově. A jestli se nic nedokáže, tak zaplatíte soudní výlohy, co vy na to?". Předák Bílé ruky zakoulel očima. Je opravdu všechno nadarmo, vždyť má přeci pravdu, proč mu nikdo nevěří. To by se za vlády Bílé ruky stát nemohlo. Náhle to všechno povolilo, v Alwynnovi propukla nahromaděná lítost. "Ty hajzle! Ty prasáku, ty královské lotře! Všichni ste jedna banda, společná dohromady. Já to poženou ke králi, to eště uvidíš, ty dobytku! Ale jak to znám, tak to bude stejně na hovno, protože král je stejně gauner

a zloděj! Fuj, hanba!". Chvilí bylo ticho. Soudce lapal po dechu pak vstal a řekl: "Obviňuji vás z urážky královského soudce a z urážky samotného krále!". "Hovno, stejně na to nemá svědky!", zaječel Alwynn a vyběhl pryč. To se ale líbil soudce, svědka měl, byl jím soudní písař.

Alwynn doběhl do svého pronajatého domu. Pochopil, že je zle. To přepískl. Rychle si zbalil všechny věci a utekl pryč. Ze dne na den se z něj stal psanec bez domova. Asi za hodinu byl jeho dům zapečetěn a další den se tak stalo i z jeho "chatou" v Liscannoru. Po Alwynnovi bylo vyhlášeno pátrání. Lynhaardovi se dostalo omluvy. Kroll tak mohl být navýsost spokojen.

Kapitola 2 - Vzhůru na Erkracht

Zima toho roku byla v Gwendarronu mírná. Nikdo, koho Nurnští znali, neumrzl. Jedinou neobvyklou událostí bylo zmizení Alwynna, kterého někteří znali jako předáka neúspěšné organizace Bílá ruka. Stalo se tak po jeho neúspěšném obvinění Lynhaarda z Rugornu u soudu z důvodu vydráždění. Netrvalo dlouho a v Liscannoru se objevil neudrživý človíček s pleť barvy sýra. Když mu Jeremiáš Čípera, hostinský a šizuňk, nalil jedno slabé podměrečné pivo, rozpovídal se a prozradil, že potkal v jednom lese jistého otrhaného nuzáka: "Ale já hned poznal, že to není žádný chudák, ale tuze velké a nadané člověk. Takový moudro z něj vyzařovalo, že se v mém těle náhle rozlilo takový příjemný teplo a ten velký pán mi řekl...". "Nó, to je tuze zajímavý vyprávění, žejo Jeremy", ozval se od jednoho pobryndaného stolu obecní lenoch, trpaslík Orglaff Bezbrada, "... takový upřímný, až mi z toho kape trochu z vočí do piva". O Orglaffovi bylo kromě jeho lenosti známo i to, že měnil své názory podle toho s kým se zrovna bavil a koho poslouchal. A takový názor si v sobě to dobráčko drželo až do doby, kdy potkal někoho dalšího a ten mu řekl něco jiného. Orglaff se s ním nejprve pohádal a pak mu dal za pravdu. A tak dále. Nově přichozí, vida, že má podporu povídal dále: "Řek mi, že je králem takový velký organizace, prej Bílá ruka, že se menuje ta organizace a že momentálně má nějaký velký trable, ponivadž ho křivě vobvinili a představte si to, mně pověřil abych ho zastupoval v Nurnský družině a pravidelně ho informoval vo všem co se děje, aby byl dobře připravenej na poslední boj proti zvěři a mutantům. Takže sem teďka váš kámoš a menuju se Cecil Neviditelný", usmál se ten neudrživec a poručil všem pití.

O příchodu Cecilia se dozvěděl i Lynhaard a neúspěšně se z Cecilia pokusil vyrazit, kde se momentálně nalézá Alwynn. Nakonec toho nechal, neboť si uvědomil, že je to vlastně úplně

jedno. Teď ho hledat stejně nepůjde.

Ještě jedna událost se stala toho roku. Ladot Chinský, kudůk a všemi milovaná osoba, byl povolán do armády. Nijak se tomu nebránil, když na něj přišla fada. Přidělen byl k vozatajstvu a nijak si neztěžoval. Jeho služba byla relativně příjemná, staral se o tucet poníků, kteří tahali vozy s proviantem, sloužil přímo v Nurnu, takže měl občas i čas odskočit si domů, do Liscannoru. Nikoho tedy nepřekvapilo, když se začátkem Jarnu roku 1041 Ladot objevil v Liscannoru v uniformě. Tentokrát si to však nezamířil rovnou domů, ale do hostince U hrocha. "Ták Jeremy, pěkně mi nalej panáka a hned svolěj všechny do hospody. Dneska sem tady jako ouřední osoba, tudíš to spěchá!". Jeremiáš se překvapivě sebral a všechny momentálně dostupné družiníky skutečně sehnal. Mnozí byli ještě v různorodých spacích úborech, rozespalí a zívající. "Heleďte pánové, já sem tady dneska, jak už sem říkal tudle hostinskýmu jako ouřední osoba a donesl sem vám tudle psaní", kudůk se tvaril důležitě a vytáhl na světlo zapečetěnou obálku. "Jupí, to je určitě zase nějaký kšeft, to já znám, ukaž dej to sem", zaječel Tanris, notoricky přezdívaný jako elf s duší barbara. "No to né, já to musím dát pověřený osobě, kde je starosta?", pokusil se kudůk bránit. "Prdajs, Moskyt'ák tady neni a stejně prohlásil, že teďka aspoň rok nepojede, tudíž to sem okamžitě dej!" S těmito slovy Tanris vytrhl Ladotovi obálku a okamžitě ji otevřel, či spíše rozpáral. Ostatní se nahnuli kolem něj a poslouchali:

Liscannorští !

Dostavte se v co nejkratší době do pevnosti Ager v Nurnském přístavu. O Vaší návštěvě nepodávejte nikde informace a dbejte na její maximální utajení. V opačném případě to pro Vás může mít nepříjemné následky. Dostavte se v libovolný den od šesté hodiny ranní do šesté hodiny večerní. Prokažte se stráží přiloženým prstenem u Jižní brány. Vše ostatní bude připraveno.

V úctě - Kwen

Kalleste

úředník

"Kde je ten prsten!", zařval Tanris a začal se sápat po Ladotovi. "Uklidit se, hovade!", zastal se Ladota bývalý starosta, kroll Lynhaard a i ostatní nesouhlasně zamručeli, když byli svědky obvyklé Tanrisovy hrubosti. "Já si myslím, že tady Tanris měl pravdu, určitě je to zase nabídka k...eéé, abych tak řekl..., k práci", ozval se zloděj Griffin a ostatní

souhlasně pokývali hlavami. "Jo a já na vás pečū, protože mě serete, zase byste mě akorát vokradli a bozi vědí co eště", Tanris se urazil za předchozí křivdu a odkráčel ven. Naopak souhlas s návštěvou pevnosti Ager vyjádřil kroll Lynhaard, elf Griffin, trpaslík Orglaff, novopečení člen družiny člověk Cecil a barbar Guldur. Pěkně se na to napili a druhý den vyrazili na Nurn. Ještě večer byl informován hraničář Burug ze samoty na břehu moře a tím pádem se o všem dozvěděl i bývalý trestanec a prznitel nebohých vdov, kriminálník kroll Bangord.

Seďm dobrodruhů jelo koňmo k Nurnu a Bangord všem vyprávěl zážitky z vězeňské kamenolomu. "Che, tak sem tam byl sedmdesátří dní a teď mám ouplný lejno, ponivadž mě všechno čórlí, teda jako dozorcí. Svině jedny, jo a taky mě bili, nó tak se je bil taky!". Burug, nováček družiny, zase všem vyprávěl o lenosti svého příbuzného Aedda k němuž tento rok zavítal na jeho samotu, aby u něho strávil několik měsíců. A jak se nyní ukázalo, dokonce ho i zastoupil na výpravě. Za vcelku příjemného tlachání všem cesta rychle uběhla.

Slunce ještě nebylo nejvyš, jak by napsal klasik a dobrodruzi již klepali na Jižní bránu Agererské pevnosti. Při pohledu na pevnost se všichni cítili lépe. Rozprostírala se okolo celého přístavu a kdo chtěl ovládat Nurn musel ovládat i pevnost. Vysoké hradby, množství obranných věží, posetých balistami a šípomety, jakož i mohutná královská gwendarronská flotila, to vše budilo pocit nepřemožitelnosti a oprávněné hrdosti dokonce i u Nurnských, kteří na svých cestách již viděli lecos. Stráž u brány po spatření jistenu reagovala okamžitě a provedla druhy k dlouhému přizemnímu baráku. Netrvalo dlouho a všichni byli uvedeni dovnitř. V prostě, leč účelně zařízené místnosti seděl za mohutným dubovým stolem postarší muž, kterému již tu a tam kvetly bílé vlasy, krátce zastřížená bradka a knír mu dodávaly potřebnou důstojnost a dojem rozhodného muže. Na stole vládl přísný pořádek i přes množství lejster a papírů, které jej pokrývaly. Za stolem byla vidět veliká knihovna napěchovaná knihami a pergameny.

"Kwen Kalleste, těší mně pánové", představil se muž. "My, my sme Nurnští, pane", zahučel někdo z davu. "Já vím, poslal jsem pro vás. Jsem rád, že jste přišli", rukou pokynul na přistavené židle. Nurnští se usadili. Kalleste se postavil, palcem si několikrát pohladil nos a přešel druhy zkoumavým pohledem. Pak se obrátil a vytáhl z knihovny tlustý svazek pergamenů, svazek obrátil úmyslně směrem k Nurnským, tak aby si ti gramotní mohli přečíst, že je na něm napsáno "Nurnská družina". "He, ten člověk vo nás vědět ouplně všechno", zaúpěl Lynhaard, kroll který

alespoň částečně ovládal tajemství písma. "Myslíš, že ví kdo pere Tanrisovy fusekle?", uchechtl se Guldur. "Určitě", hlesl kroll. Kalleste ještě chvilí naoko litoval ve složce, aby účinek tohoto jinak zcela zbytečného gesta, naplno zapůsobil. Kdyby si druzi mohli složku prohlédnout zblízka, zjistili by ke svému zklamání, že obsahuje v drtivé míře prázdné listy a naprosto banální informace, které by jenom trochu schopnější vyzvědač zjistil během pouhého dne. Na druhou stranu je fakt, že složka obsahovala i několik cennějších informací, které však byly získány spíše pečlivou dedukcí družinových kronik a zápisů, hospodských povídaček atd. Nebylo tam nic na co by se musel najímat profesionální špión, nebo co by se muselo získat zlatem. Nurnští to však nevěděli a měli pocit, že je ten člověk má v hrsti. Zvláště Lynhaard byl na pokraji zhroucení. "Ty jsi Lynhaard a býval jsi starosta Liscannoru, že ano?". Kroll se začal potit: "On ví i tohle, to musí být génius, velké spiknutí, co mě to potkalo, jestlipak ví, že sem si pučoval z vobecní kasy a nevracel to do ní?". Vyděšené myšlenky se míhaly ušatou hlavou. "Hu, hu, jo", potvrdil nakonec otázku. Kalleste pokýval hlavou a změnil tón hlasu. "Přijměte malé občerstvení". "Co tím sleduje, určitě nás chce votrávit", blesklo Lynhaardovi hlavou, ale když viděl, že se ostatní cpou nabídl si také. "Tak podívejte se pánové, nechal jsem si vás zavolat, protože od vás něco potřebuju, vaše vlast od vás něco potřebuju!". "Tak to berem okamžitě, když je to pro vlast, protože vlast to je moje matka", vykřikl Cecil. "Jo, baže, to je fakt, když je to pro Cecilovu matku, to teda jo!", přidál se poněkud prostší Orglaff Bezbrada, nositel vousech pochybného původu. "Ehm, já vítám vaše nadšení, ale nejprve bych vám raději osvětlil několik věcí, udělejte si pohodlí, bude to na delší dobu", Kalleste se usadil pohodlněji do křesla a zapálil si dýmku, gestem vybědl Nurnské k témuž.

"Jak jistě víte na jih od naší říše se asi čtrnáct dní rychlé plavby nalézá ostrovní říše Erkracht. Koneckonců, vaší předchůdci tam již byli. Zcela na severu a tudíž nejbliže k nám se v Erkrachtském souostroví nalézá i Kamenný ostrov. Pro nás je jeho král Aneby Aldanský spojnecem, který brání přílišné rozpínivosti Ilseña Třetího a hlavně jeho proradné manželky Hundry, která sídlí na Mocném ostrově v Altenbruchu. Kromě Kamenného ostrova je celý Erkracht pod nadvládou tohoto povedeného páru. Gwendarron si nemůže z pochopitelných důvodů dovolit, aby Kamenný ostrov padl. Dlouho byla situace vyrovnaná, ale asi před rokem se Ilsenovo vojsko vedené jistým Bardalem z Ghenu, mimochodem nástupcem jistého Hortena, vylodilo v jižní části ostrova a dobylo hlavní město Asker, padla města Sker a Moyille. Aneby Aldanský se stáhl na sever do Suiru. Nutně

však potřebuje pomoc. V této chvíli mu nechceme poskytnout podporu otevřeně, i když i k tomu možná nakonec dojde. Prozatím jsme na Kamenný ostrov vyslali několik skupin, řekněme, neuniformovaných dobrodruhů pro jisté speciální operace a zájem bychom měli i o vaše služby. V případě, že se rozhodnete moji nabídku přijmout, čeká vás tučná odměna". "Hm moment a co když padneme do zajetí, co pak, co máme tvrdit, kdo se za nás zaručí, kdo nás vykoupe?", vyklopil se sebe Lynhaard, kterému již otrnulo. "Doufám že do zajetí nepadnete a když, tak..., no vy si již nějak poradíte. Koneckonců vaše odměna bude nesrovnatelně tučnější, nežli kdyby jste sloužili u řadového vojska. Budete také dobře vybaveni. A kromě toho dostanete tohle...!", Kalleste se zvedl a vytáhl zpod stolu tučný měšec. Položil jej na stůl, tak aby se otvorem mohla vysypat hromádka zlata. "Třicet tisíc hned na ruku, dále třista za každý den v akci, počítáno od naložení, plus další odměny, které vám budou placeny přímo od našich spojenců pod jejichž velením budete převedeni, to je slušná odměna ne?". Nastalo dohadování, zvláště Lynhaard byl značně nedůvěřivý a na všechno se ptal dvakrát. "A dostat my medaile a metál, nebo aspoň nějaká pocta vyznamenání?", zeptal se nakonec kroll. "Ehm, pane Lynhaard mám pocit, že jsem se již zmínil o tom, že vaše cesta má být tajná a vaše činnost rovněž, domnívám se, že žádný metál díky tomu nedostanete, vaši odměnou budou peníze a řekněme jistá privilegia, která se normálnímu obyvatelstvu nedostávají...". "... ale Lynhaard chci medaile, aby moh nosit na kabát". Chvíli bylo ticho, Kalleste několikrát provedl své gesto drbání na nose a zkoumavě se díval na Lynhaarda, který se náhle zatvářil vítězoslavně: "Cháchá, ale vy povídala, že se nakonec do tý šlamastyka muset vložit náš gwendarronská armáda, to pak nebejt tajný a my moci dostat medaile!". "Dobře pane Lynhaarde, když se do toho budeme muset vložit otevřeně, tak vy a vaši kamarádi po skončení tažení, v případě, že s vašimi službami bude spokojenost, dostanete veliký, ale opravdu veliký metál". "Jo, tak jo", souhlasil nakonec Lynhaard a i ostatní se postupně přidali. Kalleste byl očividně spokojen. "Takže, teď se můžete pěkně odebrat zpět do Liscannoru. V nejbližší době vám tam muž jménem Meltor přiveze potřebné vybavení na cestu. Poté se ještě týž den odeberete do Nurnského přístavu. Bude zde kotvit loď jménem Bílá hůl. Na ni nastoupíte, kapitán se vás nebudete na nic ptát. Po několika dnech plavby si na širém moři přisednete na rychlou loďku jménem Žralok. Velí jí jistý Anluch, jeho muži jej přezdívací Mrzák, je to velmi, opravdu velmi zkušený muž, který vás dopraví až na sever Kamenného ostrova. Do této chvíle se nemusíte o nic starat. Po vylovení půjdete do města Suir, není do daleko. Anluch vám

ukáže směr. V tamní pevnosti vyhledáte muže jménem Meldon Turský. Tomu budete podléhat, ten vám bude určovat práci...", při slově "práce", se Kalleste podivně usmál. "...bude vás platit a vůbec se o vás starat. Někjaké dotazy?". "Máme si brát koně?", otázal se lupič Griffin. "Ne". "Dostaneme mapy?", vznesl dotaz Guldur. "Ano". "Až my se vrátit, bude se na moje vosoba pohlížet jako by nikdy nic neprovedla?". "Jistě, pane Bangord". Následovalo ještě několik vesměs obecných dotazů. Po jejich zodpovězení Kalleste povstal. "Ještě jednu věc, potřebuji vědět kdo bude vašim vůdcem. To pro případ abych věděl koho popohnat k zodpovědnosti". Následovalo krčení ramen a pak Orglaffův výkřik: "My si ho teda zvolíme, nemáte nějaké papír?". Kalleste papír skutečně měl a tak proběhla obvyklá volba vůdce. Vůdcem společenstva se stal překvapivě hraničář Burug, muž sice oblíbený, ale na druhou stranu ne příliš rozhodný. Lynhaard se usklíbl. Dopadlo to jak chtěl. Když je slabý vůdce, může si více dovolit a ovlivňovat družinu ve svůj prospěch. "Přisáhejte Burugu Ruindorský, že nikdo z vašich lidí neprozadí nepříteli odkud jste a co je vašim cílem a že povedete své lidi pevně a rozhodně proti nepříteli!". "Přisáhám, hm", odpověděl Burug. "Od této chvíle jste ve službách státu, Meldonovi se prokažte heslem - Jsme Lybberští obchodníci, vezeme zboží ze severu, hlavně maso". S těmito slovy Kalleste družinu propustil. "Jo, to řek přesně "hlavně maso", my sme takový maso pro všechno", podotkl po opuštění pevnosti Guldur. "Jo, jenomže dobře placený maso, che!", zašklebil se trpaslík Orglaff.

Druhý den ráno přijel do Liscannoru povoz krytý plachtou. Na zemi se okamžitě začala kupit hormada věcí: Provazy, háky, hřeby, bytelné torny a nepromokavé pytle, kvalitní a lehké železné zásoby. "Tak a na tohle pozor", pronesl k druhým Meltor a ukázal na bednu plnou rachejtíl, "Jsou nejlepší, které máme v arzenálu. Tyhle červené jsou vcelku přesné a hodí se na jednotlivé cíle, zelené jsou dobré do davu, na vyrážení bran a podobně. Tohle je vodě vzdorná vybušnina. Odpaluje se touhle prskavkou. S trochou štěstí se s tím dá potopit i loď, ale nikoho nepotěší ani když mu to hodíte na hlavu, dále hojivé lektvary a nějaké ty podpůrné, na to pozor, nebrat to často, je to návykové", Meltor dále skládal věci z vozu. "No, to je fakt dobrý a jak to jako unesem?", zeptal se Cecil. "Klid, armáda myslí na všechno, znáte tyhle pytlíky?". "Jo jasně, to je paráda, doufám, že si je můžeme nechat i po skončení akce?", otázal se Griffin, elf praktického založení. "Pochopitelně a teď tohle, tady v té kleci jsou tři holubi, poštovní holubi, v případě potřeby je můžete vyslat ze zprávou. Může se stát, že budete něco potřebovat.

Za příznivých podmínek vám to může Anluch dodat někam na pobřeží, tohle je krmení", Meltor domluvil. Jeho gesta i mluva byly rychlé a jasné. Nurnští souhlasně pokyvovali hlavami. Vše se zdálo býti pro tuto chvíli jasné. Zbytek dne proběhl za horečného balení a loučení se s blízkými.

Za soumraku dorazila družina pod vedením hraničáře Buruga do přístavu. Nalodění na "Bílou hůl" proběhlo bez problémů. Koráb byk těžce naložen proviantem, všude bylo cítit solené maso, dehet a pach zpocených námořníků. Někteří tu a tam hodili po Nurnských zvědavý pohled, ale nikdo se na nic nepál. I kapitán si s Burugem vyměnil pouze několik zdvořilých slov a dále se o nikoho nestaral.

Uběhlo sedm nudných dní, vyplněných pouze chytáním lelků a občasných záchvatů mořské nemoci. Pak se objevila na obzoru malá loď. "Tady vás vysadíme", oznámil družině kapitán. Vše proběhlo opět bez zbytečných slov. Následovala několikadenní plavba na rychlé lodi jménem Žralok. Její osazenstvo se od námořníků na Bílé holi, značně lišilo. Tvořilo jej asi deset naprosto sešraných chlapíků, drsného zjevu. Tetování, vyholené lebky, různorodé zbraně, nejednotný oděv a to vše pod vedením zarostlého pajdavce, kterému ostatní říkali Mrzák. Nurnští mu však říkali Anluch. Byl to očividně veterán mnoha bitev, kulhal na pravou nohu, tvář měl pokrytou několika jizvami, na levé ruce měl neustále koženou rukavici, jeho levé oko neustále slzelo a nebylo téměř vidět, ale jeho muži mu prokazovali naprosto automaticky naprostou úctu. Nurnští se mezi těmito muži cítili rozhodně mnohem lépe nežli věčně opilými námořníky na Bílé holi. Cestou pochytili mnoho užitečných věcí a rad.

Páteho dne rychlé a klidné cesty se před "Žralokem", objevila země. "Kamenný ostrov", suše konstatoval Anluch a Nurnští se začali připravovat k výsadbě. Onedlouho loď narazila na písčité pobřeží. "Když půjdete po pobřeží, nebudete to trvat ani dvě hodiny a dojedete do Suiru. Více už víte vy sami. Přeju vám hodně štěstí", upřímně se s Nurnskými rozloučil Anluch a podal každému pravici. Stejně tak učinila i ostatní posádka. "Jo štěstí, to budem potřebovat", suše konstatoval Orglaff Bezbrada. Anluch jen pokýval hlavou a jeho muži začali Žraloka obracet na volné moře.

Nurnští se začali brodit k pobřeží...

Kapitola 3 - Boj o Kall

"Jsem rád, že jste dorazili", uvítal družinu Meldon Turský. "My jsme taky rádi, že jsme dorazili", zdvořile pronesl Orglaff Bezbrada. Ostatní druzi také něco zamručeli. "Pane Meldon, my sme ty Lybberští vobchodníci co vobchoduju

s různym tovarom a vezem vám maso", oznámil důležitě Cecil. "Vím, už my to říkal tuhle pan Burug, váš vůdce". "Vážně?", udivil se Cecil. "Vážně, ale teď rovnou k věci. Když se na vás tak koukám, myslím, že mi Kalleste poslal přesně to, co jsem potřeboval. Vypadáte odpočatě a zřejmě jste už ochutnali krev. Kwenn dělá dobře svoji práci. Podívejte se pánové, naši situaci znáte, abych to zjednodušil a podal vám to po vašem - začínáme být v řiti!". "Pane, podívejte se, řekněte koho máme sejmout a my ho sejmeme, za peníze samozřejmě!", vykřikl Guldur. "Uklidni se Guldure, tudlejc pán nám chce něco říct, tak ho vyslechni", uplatnil své vůdcovství Burug. "Dobrá, přistoupíme hned k věci", Meldon popošel k velké mapě Kamenného ostrova. Tady je město Kall, jak vidíte, právě tohle město je klíčem pro Bardala k postupu na sever. Potřebujeme ho nutně udržet. Nemám v tuto chvíli pro vaše paže žádnou speciální prácičku, abych tak řekl, ale..., ale plánujeme něco do budoucna, zatím ale nejsou pro to přípraveny všechny podklady. Prozatím bych vás tedy odeslal s našimi zásobami a posilami do Kallu. Budete bránit město. Dám vám samozřejmě některé adresy na které se můžete obrátit. V případě nejhoršího se musíte probít nazpět a dostavte se ke mně. Abych nezapomenul, pro vás...", před Nurnské dopadl na stůl váček peněz. Burug jej sebral, zkušeným hmatem ohodnotil hotovost a dal povel k odchodu.

U jižní brány se hromadil proviant a několik setnin vojáků. Většinu vojska tvořila obyčejná pěchota v drátěných košilích, dále byl přítomen oddíl elitních lučištníků s dlouhými luky a v prošívaných kabátech a oddíl těžké řadové pěchoty v těžkých pancířích s dlouhými meči a píkami. Ještě několik jezdců a to bylo vše. Dohromady asi tisícovka mužů. Poslední posila pro oblehání Kall. K večeru se karavana dala na pochod. Nurnští se usadili na jeden z vozů, naložený pytlíky s obilím. Cesta trvala po rozbahněné cestě tři dny. Cestou projeli okolo Mohillské pevnosti, nyní přeplněné uprchlíky z Kallu. Nebylo to příjemné putování. Třetího dne se na obzoru objevila žltorudá záře. "Kall", pronesl jeden z vojáků. Odněkud se přihnala splašený kůň bez jezdců. Na čelo karavany se nyní přesunula podstatná část vojáků. Odněkud z města se blížila skupina jezdců. Lučištníci natáhli luky. Zaznělo několik výkřiků, lukostřelci sklopili své zbraně. "To jsou naši", oddechli si všichni. "Dělejte! Cesta je teď volná, jedte, jedte!". Všechno se dalo do pohybu. Koně se zoufale vzpínali a táhli těžce naložené povozy. Nurnští seskočili a pomáhali tlačit. Teď nešlo o hodnosti a postavení, každý dělal i tu nejspínavější práci. Setníci vyšťeklí úsečně povely, lučištníci se seskupili okolo vozů, pěchota kolem nich, jako ochrana. "Kurva, tohle je fakt

válka", zaječel Griffin a začal si počítat šípy. "...hej, vy dva, běžte dozadu, zapadl tam vůz, pomůžete tlačit!", odněkud se vynořil velitel karavany a udával rozkazy na všechny strany. Lynhaard i Bangord kupodivu okamžitě uposlechli rozkazu a poslušně běželi pomáhat. Odkudsi z oblohy náhle spadl oheň, který zapálil plachtu na jednom voze. Z plamenů se vypotácel vozka a šileně ječel. Plameny jej stravovaly zařva. Už mu nebylo pomoci. Skupina vojáků vůz vytlačila z cesty a jeho náklad byl přeložen na bedra pěšáků. Konečně se objevily brány města. Teď spíše pevnosti. Vše se začalo hrnout dovnitř. Několik domů hořelo. Hasiči práce organizoval zpocený kaprál. Nurnští, kteří zatím opustili karavanu, se seběhli, aby pomohli hasit. Dva domy se po hodině podařilo jakžtak zachránit. "Hele pane my sme posila, prej se máme někde hlásit?", otázal se Burug. "Do hajzlu, to vás teda dorazilo, co si na severu myslěj, že nám pomůže pár chlapů!". "Ale né, nás dorazila spousta, ale my nejsme obyčejná posila, my sme elita, určená na nejobtížnější místa!", zdůraznil kaprálovi Orglaff. "Jó, tak elitá..., ...tak běžte k Psí baště, tam je to fakt vo držku", mávl ten dorbý muž někam kupředu a více se o druhý nestaral.

Nurnští se sice ještě několikrát ztratili a opět našli, ale nakonec se jich chopil velitel jedné z obranných věží. "To je dobře, že ste tady, máme spoustu mrtvejch a ranějch. Pudete na hradby. Zejtra to určitě začne. Vostřeljouj nás už několik dní, čtvrtina města už lehla popelem, hradby sou na několika místech proráženy, řek bych, že asi brzo chcípnem". "Egh, ted'konec když já kroll s čistá minulost, tak mě zabít, tak to teda ne!", začal se rozčilovat Bangord. "Podivejte se pane, vaše minulost je mi, abych tak řek ...u prdele, ted' si radši nafasujte něco k jídlu a pak na hradby!". Rozhovor skončil. V jednom z domů družiníci dostali několik bochníků chleba, flák uzeneho, hrst soli a vlažnou polévku. Nic moc. Za chvíli jim ještě jeden z vojáků dovalil soudek piva. "Chlast, to se mi bude hned umírat radostnějc", zachechtal se Cecil a hojně si nalil.

Místo, které dostali Nurnští k bránění bylo asi padesát sáhů dlouhé, hradba byla na tomto místě relativně v pořádku. Po pravici byla Psí bašta. Z přízemí se ozýval šilený nářek jednoho raněného, pro kterého nemohl nikdo už nic udělat. Jeho jekot se postupně měnil v sípání a nakonec bylo ticho. "Umřel", suše konstatoval Griffin. "Ba, ba, a my taky", ozval se opět známý pesimista Bangord. "Hubu držela", okřikl jej Lynhaard, který právě začal usínat. Tak strávili druzi neklidnou noc.

Když se rozednilo, naskyl se družině neradostný pohled přes hradby. Nepřítel byl již sešikován k útoku. Zcela vpředu byli sešikováni ubožáci sehnání se všech koutů Erkrachtu. Do

útku je hnali biči. Tvořili živé štíty pro skupiny barbarů, kteří vlekli těžké šípomety. Ubožáci vlekli ještě žebříky. Více nebylo pro tuto chvíli vidět. Útok předznamenalo mohutné ostřelování z těžkých katapultů. Proti kamenným kouřím nebylo obranný. Nurnští se pouze krčili a tiše pronášeli modlitby a kletby. Cecilovi povolily nervy když jednoho z obránců koule rozdrtila na kravovou hromadu masa a kostí. Museli jej držet. Klid se mu vrátil teprve poté když mu Guldur podal láhev kořalky. "Kurva, já mám jeho mozek na ksichtě, kurva, dyť mě to mohlo zabít, mistře kam ste mě to poslal", začal Cecil mezi jednotlivými loky vzývat zločince Alwynna. "He, he a co sis myslěj, seš ve válce!", uklidnil Cecilia Orglaff, přičemž se sehnul, aby jej netrefila další koule do hlavy. Ozvalo se zatroubení a šíky se začaly hrnout k hradbám. Burug a Griffin se mezitím chopili nafasované výbušniny a jali se z ní tvořit koule zvcí pěsti, přičemž do každé zapíchli prskavku. Orglaff zapálil pochodeň. Bangord, Guldur a Lynhaard se raději chopili mečů. Žebříky byly přistaveny a začali po nich vybíhat první vojáci. V ten okamžik opustily první balíčky výbušnin nurnské ruce. Ozvaly se výbuchy a jekot. Nepřátelé padali jak hrušky. Do boje se zapojil i Cecil, kterému se práce s výbušninou očividně zamlouvala. Válečníci zatím s úspěchem házeli nepřátele z hradeb dolů. Kdo prošel, ten skončil s mečem v břiše. Zvláště Lynhaard se vyznamenával. Situace se však začala měnit v okamžiku, kdy další otroci přivlekli mobilní šípomety. Nurnští se museli nyní častěji krýt, a nahoru se začali sápat černí barbari s ohromnými sekerami. Začala téci první krev i na straně obránců. Někteří útočníci začali přelézat hradby a rozebíhat se po ochozu. Lynhaard se z řevem vyřítl po nich. Jednoho srazil dolů z hradby a druhému rozseknul lebku. Třetí však stačil sekerou prorazit bojovníkovi pancíř a zle krolla zranil na boku. Ten se s ním sice okamžitě vypořádal, ale byl na chvíli vyřazen z boje. Navíc musela družina začít vypomáhat i na jiných místech, kde byli obránci přemoženi. "Muset zlikvidovat ty šípometace", začal řvát Lynhaard a kusem hadru si lálal ránu na boku. Společně s Bangordem, Orglaffem a Guldurem vytvořil údernou skupinu, která pod krytím šípů Griffina a Buruga, vyrazila po opuštěném žebříku dolů. Okolo nich sice tu a tam vybuchla výbušnina, vržená rukou jejich kamarádů, ale válečníci si toho nevšimli. Pobili osádky dvou šípometů a některé z nepřátel zahnali na útek. Údery mečů rozsekali opuštěné šípomety a jednoho se Lynhaard dokonce zmocnil a začal jej táhnout k hradbám. Situace se již začala obracet ve prospěch obránců, neboť skrytí velitelé nepřátel zřejmě usoudili, že útok opět odčerpal část obránců města a oni měli rezervy téměř nevyčerpatelné. Nurnští válečníci s řevem

otočili šípomet na utíkající nepřátele a stačili jich několik ještě zabít. Pak vylezli zpět na hrdbu. Pro tentokrát vyhráli, ale město bylo čím dál tím více zuboženější. Navíc se náhlým obchvatem erkrachtské lehké jízdy Kall zcela obklíčit a odříznout jej od cesty na sever. Posily do města již nedorazí.

Následující den odrazili obránci další útok. Opět za cenu značných obětí. Nurnští byli sice v pořádku, ale vyčerpali velkou část hojivých lektvarů, které dostali ještě v Gwendaronu. K družině dorazil posel, který jí předal pokyny pro případné opuštění města. U severní brány se shromáždilo zbylé obyvatelstvo s vozy a úderná jednotka obrněných jezdců, která měla prorazit oblehatele a vynutit si ústup na sever do Mohillské pevnosti. Mezi oblehánými byly dokonce i ženy a děti, které se ještě nepodařilo evakuovat z města. To vše zvyšovalo zmatek a vojáci se někdy museli uchýlit i k násilí, aby udrželi pořádek. Objevilo se rabování a některé zločince bylo nutno pro výstrahu pověsit, popřípadě z nich byl vytvořen trestní praporek, který byl hnán v první linii proti útočníkům. Nepřežil nikdo. V domech byly rozmístěny sudy s dehtem a vše co nebylo možno odvézt bylo připraveno k zapálení.

Nurnští opět bránili hradbu u Psí bašty. Následujícího dne byl podniknut závěrečný útok. Proti ochablým obráncům nastoupil nyní východní žoldnéři naverbovaní Ilsemem a Hundrou za příslib tučné kořisti. Objevilo se i množství vojáků s kušemi a na obzoru se šikovala jízda připravená vrtnout do města proráženími otvory v hradbách. Útok začal brzy ráno. První vlna byla odražena, ale z druhé se mnozí útočníci dostali přes hradby. Nurnští se drželi v šiku u sebe a neustále si hlídali záda a tím i ústupovou cestu. Kolem nich se sice jako obvykle kupila hromada mrtvol, ale to zdaleka nestačilo. K hradbám se nyní začaly blížit i oblehací věže plné útočníků. Jednu sice Griffin s Burugem dokázali pomocí výbušniny zlikvidovat, ale další již sklopila mústek a útočníci se z ní vyhrnuli s řevem ven. A to nebylo všechno. K hradbám nyní začal směřovat i černý vůz, obklopený šikem jezdců. To nejhorší však bylo ve vzduchu. Šestice bestií protínala svými křídly rozpálený vzduch. "Erynie, erynie", Lynhaardovi došlo o jaké bestie se jedná. Všechno okolo hořelo a družina začala ustupovat. Na černém voze jela samotná Hundra a její miláčkové se začali spouštět na zbývající obránce. "Krejte se, krejte se, padáme pryč", zoufale kolem sebe křičel Burug. Ale tak jednoduché to nebylo. Jedná z erynií, černá bestie velikosti lva s křídly, přistála za obránci. "Ty svině, ty poslala ta děvka, ta špinavá děvka Hundra!", začal hystericky křičet jeden z obránců, který ještě společně s Nurnskými zůstal na hradbách. Byla to jeho poslední slova. Pak

mu černý pařát prořal hrdlo. Guldur a Orglaff do sebe rychle nalili povzbuzující lektvary. Takový lektvar je pro dobrodruha naprostá nezbytnost. Okolo družiny se náhle vylidnilo. K místu začala směřovat i druhá erynie. Začal boj na život a na smrt. Cecil, v té době již těžce poraněný, se vrhl po schodech dolů z hradeb. Burug s Griffinem vystřelili a následovali Cecilia. Po chvíli se k nim přidal i zkrvavený Bangord. Ostatní se však rvali do konce. Zvláště Lynhaard. Snad zázrakem, snad bojovým uměním se podařilo bestii zabít. Blížila se však druhá. Druzi věděli, že na ní již síly nemají. Začal úprk dolů. Erynie však byla rychlejší. Její morda vyrvala z krolla kus živého masa. Lynhaard se mohl zbláznit bolestí a padl na zem. Snažil se předstírat mrtvého a i přes příšernou bolest se mu dařilo přilížit se nehybat. Orglaff se po bestii sice stačil jednou ohnat a způsobit jí zranění, ale pak doslova sletěl dolů z hradeb, kde jej zvednul Guldur a dovedl jej do nejbližšího domu. Kroll zatím ležel nahoře. Slyšel kolem sebe řev a do obličje mu zavanul těžký pach z křídél erynie. Srdce mu bušilo strachem. Stačí jedno mávnutí pařátem a bude po něm. Lynhaard se doslova v té chvíli podělal strachem. Ale to by se stalo asi každému. Nakonec měl bojovník štěstí. Obluda se od něj odvrátila a začala si hledat jinou kořist. S jednou rukou téměř urvanou od těla a s druhou držící si vnitřnosti se Lynhaard nakonec dopotácel dolů, kde se jej chopili ostatní a Burug mu poskytl alespoň základní první pomoc. Spotřeboval na to hromadu fáčů a tři roztrhané košile. Všichni si uvědomovali, že musí co nejrychleji k severní bráně. Město kolem nich hořelo a objevovali se první dobyvatelé. Naštěstí pro družinu se spíše věnovali rabování, nežli ctenému pronásledování obránců. Nakonec všichni dorazili k bráně. Panoval tam zmatek a zbylí důstojníci se snažili organizovat ústup. Těžká jízda prorazila do řad nepřátel průlom a obránci začali opouštět město. Nakonec se to většinou podařilo. Několik posledních vozů bylo dostiženo a jejich osazenstvo brutálně pozabíjeno. Ženy každého věku však byly ještě před smrtí znásilněny. Začal ústup několika stovek obyvatel, které chránili zbylí vojáci. Nurnští se drželi v zradu, kde se jim podařilo ukouřít několik koní, které použili pro raněné. Naštěstí útočníci brzy pronásledování zanechali a věnovali se plnění.

Většina vojáků zůstala při ústupu v pevnosti Mohill, ale Nurnští jeli dále na sever. Do Suiru. Očekávali další rozkazy...

Kapitola 4 - Překladiště na Bitevním ostrově

Po příchodu do Suiru si Nurnští nejprve nechali ošetřit těžké rány, které utřžili při oblehání Kallu. Pak se opět dostavili k Meldonovi. Byl

nevyspalý a rozmrzalý. Předal však družině další peníze, neboť byl o jejich boji dobře informován. Nurnští očekávali další práci. Ti bystřejší z nich si již dokázali spočítat, že jim tahle válka nese docela slušné peníze. "Po pádu Kallu, bude nyní několik týdnů klid, Bardall potřebuje přeskupit vojsko k dalšímu postupu na sever. Mimochodem, ta erynie byla dobrá práce", podotkl Melder a družina se těžkopádně usmála. "Jednou z věcí, která by je mohla zdržet by bylo zničení jejich potravinového překladiště. Podle všech informací je mají na Bítevním ostrově. To je tady u Askeru", zapíchl Melder prst do jižní části mapy. Pak se otočil na Nurnské, nic se nedělo, nepadl žádný dotaz a tak pokračoval dále. "Protože je to naše území máme to tam dobře zmapované". "Logicky", řekl spíše pro sebe Burug. Melder přešel jedovatou poznámku s nadhledem. "Zkrátka a dobře, zítra se nalodíte na takovou malou, šikovnou lodičku, která vás dopraví okolo celého Kamenného ostrova až k Bítevnímu ostrovu. Ta malá, šikovná lodička na vás počká až zničíte překladiště, které je v naší bývalé pevnosti a odveze vás šupem zpátky. Celé je to tak na pět dní práce", dokončil Melder a ironicky se podíval na Buruga. "Ale v těch vodách se to musí hemžit erkrachtskými loděmi a vůbec kolik je tam vojáků", namítl Burug. "Hemží, logicky", usklíbl se Melder, ale pak si uvědomil, že Nurnské potřebuje a rozhodl se, že nebude příště reagovat na poznámky ze strany dobrodruhů. Předal družině již jen pár mapek, vysvětlil jim, kde bude čekat loď a pak je propustil. Po jejich odchodu se usadil na židli pohodlnější a vzpomínal na doby, kdy byl obyčejný důstojník řadového vojska. Na ty sladké doby, kdy si mohl seřvat jakéhokoliv vojáka s nižší hodností a nemusel se babrat s nějakými drzými dobrodruhy, kterým bylo jeho postavení zcela ukradené.

Nalodění proběhlo v pořádku až na to, že Orglaff při něm spadl do moře a zbytek dne strávil promočený a promrzlý, zabalen v houni. Zkušená posádka lodi využila částých mlh v této oblasti a po dvou dnech plavby proti větru skutečně zakotvila v oblasti, kde se nízká loď dala dobře schovat v rozsáhlých polích rákosu a ostrice. Ta "lodička" byla skutečně šikovná, neboť se u ní dal sklopit stěžeň a poté co ji posádka zamaskovala nasekaným rákosem, byla prakticky vidět. Nurnští počkali až padla tma a pak se dobrodili na břeh. Orglaff opět prskal, neboť si namočil nohy. Vpředu kráčel Griffin Linfalas, dobře vyskolený lapka a tudíž osoba po tento účel nejvhodnější. Hned za ním vůdce Burug s lukem. Za nimi si to supěla čtveřice válečníků a na konci zneviditelný nedouk Cecil. Ten se ovšem pro jistotu zneviditelnil. "Tak, támhle je vesnice Kahemba a u ní je pevnůstka a v ní jsou ty zásoby. Počkejte tady, já to tam vomrknů", Linfalas se nevině usmál a pak pohladil cenný

magický amulet, který nosil na krku. Pak zmizel všem z očí.

Neviditelný Griffin celkem pohodlně došel až k pevnůstce. Byla obehnaná dřevěnou palisádou, v každém rohu byla věžička a v ní více či méně bdělý strážný. Směrem k moři byla brána, ke které směřovaly vyježděné koleje. Vně palisády bylo vyrovnáno několik dobývacích strojů. Vesnice byla vzdálená asi míli. Pokud bude vše dobře zorganizované a každý odvede svoji práci, neměly by nastat vážné komplikace pro tak zkušenou bandu, jakou bezpochyby tvořili Nurnští. Asi po hodině se Griffin vrátil. Našel druhy schované v rákosí. Tiše jim vysvětlil, kde co je. Společně s ostatními vymyslel jednoduchý plán, který spočíval v tom, že Griffin se pokusí tiše zneškodnit jednoho strážného, ostatní pak přelezou zeď pomocí lana, které přehodí Burug. V tom okamžiku zaútočí Guldur a Orglaff na další strážní posty pomocí výbušniny. Následující kravál, který pochopitelně vyburcuje ostatní posádku, by již neměl být nebezpečný, neboť v té době budou vevnitř již oba krollové, kteří by si měli s rozespálými vojáky poradit. Cecil mezitím půjde trhavinou ničit uskladněné katapulty a šípomety. V konečné fázi pak všichni nahází lahve oleje na budovy a pevnůstku zapálí. Stručný a jasný plán i když to trvalo nejméně dvě hodiny než se na něm Nurnští dohodli.

"Hrmmh", zasípal strážný když mu Griffinova čepel prořezala krční tepnu. Vzápětí se přehoupnul přes palisádu i Burug a pomohl nahoru Lynhaardovi a Bangordovi, které značně tížily jejich pancíře. Pak vylučily připravené nálože a Guldur i Orglaff se začali ztěžka také sápat dovnitř. Vše proběhlo podle plánu. Ukázalo se sice, že vojáků je více než Griffin odhadl, ale v dřívější míře patřili spíše k tomu podřadnějšímu co měli erkrachtští k dispozici. Starosti dělal pouze šípomet ve zbylé věži, jehož šíp těžce poranil krolla Bangorda. Pak Burug otočil jeden ukořistěný šípomet na čtvrtou věž a nepřítele několika ranami vyřídil. Sám však byl při tom raněn. Lynhaard mezitím řádl mezi nepřitelem jako černá ruka a ani ostatní válečníci nezůstávali pozadu. Mrtvé stačili samozřejmě obrát o všechno cenné. Mezitím Cecil, stále ještě neviditelný, umisťoval nálože na katapulty. Práce se mu líbila, neboť si vůbec nevšiml svého okolí. A to se ukázalo být chybou. Ve vesnici se totiž tou dobou nacházela skupina královských jízdních gardistů, kteří nedávno darazili na Kamenný ostrov jako posila přímo z Altenbruchu. Pětice gardistů nelenila a nasedla na koně, které nyní tryskem hnala k napadené pevnůstce. Cecil umístil všechny nálože a podíval se směrem k vesnici. Spatřil pětici jezdců, ale spoléhaje na to, že je neviditelný nijak nespěchal.

Pěkně si připravil křesadlo a na nějaké varování ostatních se vykašlal. Zbytek družiny mezitím dodělal svoji krvavou práci uvnitř a chystal se zapalovat skladiště. Jezdci již vjížděli dovnitř brannou, kterou předtím družiníci otevřeli, aby se jim lépe prchalo. Jako první uviděl nebezpečí Lynhaard, uskočil stranou a jedinou ranou srazil prvního jezdce k zemi. Bangord však již to štěstí neměl. Než se stačil otočit, vrazil mu do těla další jezdec kopí. Bangord se zhroutil na zem. Snažil se vytrhnout zlomenné kopí z těla, ale následující rána mu prorazila lebku. Bangord byl mrtev. Ostatní družinici se zoufale bránili nenadálému nepříteli. Burug obsluhoval ukořistěný šípomet, který se mu zřejmě zalíbil. Griffin páčil z luku, mezitím Guldur s Orglaffem dostali dalšího gardistu, ale trpaslík byl zle pošramocen. Lynhaard začal běsnit. Zabořil meč do jednoho z koní a padajícímu nepříteli prořal hruď. Nebýt Lynhaarda mohlo to dopadnout zle, ale nakonec byli nepřátelé pobiti. Teprve nyní se ozvala série detonací za hradbou. To Cecil odpálil nálože. Ze strojů se stala hromada třísek. Ostatní mezitím podpálili skladiště, popadli mrtvého Bangorda a spěšně se začali stahovat k lodi. "Proč si nás nevaroval, ty idiote!", řval na již viditelného Cecila Bezbrada. Cecil kroutil hlavou a nic nefikal. "Za tohle, by vůdčová měla škrtnou tvoje kořist", běsnil Lynhaard, který měl Bangorda docela rád. Burug však mlčel. Cecil také.

"Dobrá práce, tak padáme pryč, brzo tady bude veselo", přivítali družinu námořníci a vztyčili stěžeň. "Šikovná lodička" pomalu vylouvala na cestu zpět. Za zády měla hořící skladiště. Úkol byl sice splněn, ale družina měla prvního mrtvého. Byl jím kroll Bangord, násilník, ale jinak správný chlap. Po příplutí do Suiru a oznámení splnění cíle, dostala družina dva dny volna, které věnovala nákupu rakve a uložení mrtvého druhu do chladného sklepa. Lynhaard se totiž rozhodl, že Bangord bude převezzen k pohřbu do Liscannoru. Pak krollovu smrt zapili. Nejvíce samozřejmě vínk všeho, Cecil...

Kapitola 5 - Swonin palcát

"Čas dozrál, pánové. Přišla vaše chvíle, eh... abych tak řek to co jste dělali doposavad byly jen dílčí epizody vaší kapitoly, kterou tady svými činy píšete". "...hm, začal to důstojně, co po nás asi, chce. Doufám, že to aspoň taky dobře vocene zlatem", pomyslel si pro sebe Orglaff. "Nebudu vám pánové nic zastírat, budete muset rozlousknout těžký oříšek, ale pevně doufám, že to dokážete!", Melder se rozhlédl po družině. "Prosím bychom k věci!", vybafl Lynhaard, který neměl rád složitě proslovy. Bolela ho z nich hlava.

Melder přistoupil ke své oblíbené mapě.

"Tady jsme my", ukázal na Kamenný ostrov, "a tady je nepřítel", opsal rukou zbytek Erkrachtu, "ale nebylo tomu tak vždy. Kdysi dávno patřil k nám i tady ten ostrov. Ostrov Ryby. Jak vidíte leží u něj ještě tři malé ostrůvky. Tenhle se dokonce jmenuje Malý ostrov. V dávných dobách, hodně dávných dobách na něm stál chrám. Chrám náš bohyně a ochránčyně Swony. Pak se časy změnilly. Ostrov dobyli Altenbrusť, chrám spustl, ale Swona je dodnes a dokonce patronku a ochránčyni. Máme ji dokonce ve znaku. A kdesi v útrobách toho chrámu je pohřben náš dávný král Hullah Obrovitý. Mohl bych vám o jeho slavných činech vyprávět celé hodiny, ale není čas. Hullah vlastnil velice slavnou zbraň. Swonin palcát. Legendy praví, že mu jej darovala sama bohyně. Ten palcát pohřbili tenkrát s ním. Nastal čas, aby byl znovu vyzvednut a použit našim nejlepšímu vojevůdčemu Cliftennem z Hodu. A vy ten palcát přinesete!". "Říká se prosím", usklíbl se Guldur. "Prosím", zaskřípěl zuby Melder. Burug se rozhlédl po ostatních a pak si vyžádal podrobnosti. "Na Malém ostrově nechala Hundra vybudovat malou pevnůstku. Je na ní stálá posádka a přístav u kterého mohou kotvit i velké lodě. Jistě jste si již všimli, že Hundru dopravávají jistě ohavné zrůdy. Erynie". "Jo, to si Lynhaard všimnout", usklíbl se kroll a při té vzpomínce jej zamrazilo. "No, a právě na Malém ostrově tyhle bestie chytají", oznámil družině téměř věhlasně Melder. "Cože, cože, to máme jít někam, kde se tyhle svině líhnou", ulevil si Orglaff Bezbrada. "Neděláte to přece zadarmo a vy to zvládnete o tom jsem přesvědčen". Nejklidnější tulo zvěst přijal Burug, který ostatně jako všichni Ruindorští, bere s klidem i smrt celé vlastní rodiny. Nakonec svolili i ostatní, zvláště po přepočítání dalšího váčku. "Pojedete tam tou samou šikovnou lodičkou. A za několik dní vám pošlem i nějaké posily". "No jo, jenomže my bysme potřebovali někoho hned teď, náhradou za umřelého Bangorda", podotkl vůdce. "To není žádný problém, mám tady schopného člověka, je to vrah..., ehm tedy chtěl jsem říci dobrodruh, jako vy. Jmenuje se Zubraz Prknář z Mokré Pily".

Následujícího dne se již Nurnští i s Prknářem plavili směrem k Malému ostrovu. Prknář se jevil jako tvor přihlouplý, pomalý a nešikovný. Každému vyprávěl o tom, kterak kdysi pracoval na jakési pile a že má blízko ke dřevu. Byl alespoň využit jako vylavač vody z lodi. Nurnští podezírali Meldona, že si z nich udělal legraci. Plavba byla klidná a po cestě nenarazili na žádného nepřítele. Částečně se to dá přičíst štěstí a dílem umu posádky. Vylodění na Malém ostrově proběhlo tedy bez potíží.

Ostrov se jevil jako poklidný a nic nenásvědčovalo tomu, že na něm sídlí erynie.

Přistáli na písčité pláži, která rychle přecházela do džungle. Nurnští se seskupili do obvyklé formace se stopařem vpředu a vyrazili podle mapy do zeleného příšeří. Hraničář Burug se orientoval podle malé říčky, který by podle mapy měla dovézt družinu až malému kopci na němž měly být údajně ruiny chrámu. Vzduch byl nasycen vlhkostí, druhy otravoval bodavý hmyz, všichni se potili a zvláště válečníci měli značné problémy se svými pancíři. Naštěstí se zatím nikde neobjevilo nic podezřelého. Po několikahodinovém vysilujícím pochodu se zdálo, že jsou na místě. A skutečně byli u zarostlých trosek chrámu. "Stejně by mě zajímalo, jak je možný, že to Ilsenovci za tu příšernou dobu co tady sou, ještě neprozkoumali před náma", divil se Burug. "Co ty víš, určitě tady už někdo byl, podívej se tady na ten popel, to není vůdce blasku!", upozornil všímavý Griffin. "Jo, jenomže dovnitř nikdo už hodně dlouho nelezl", podotkl Guldur a odhrnul několik haluzí, které zakrývaly vchod. "Co by lezli dovnitř, dyž nevěděli, že tam maj něco hečkat, takhle si myslíš, že je tam akorát smrad a šutry", ukončil debatu Orglaff a začal se sápat dovnitř. Objevily se zbytky klenbovů a rozvaliny. Nikde skutečně nebylo nic zajímavého. Po zapálení světla jehož nositelem se stal v té době opět neviditelný Cecil, zjistili dobrodruzi, že chrám míval více pater a že cesta vede dále do podzemí. Cecilovo "kouzelné" světlo se pohupovalo vzduchem uprostřed družiny. "Tak, připravte si zbraně, tady budou určitě nemrtví, co páchnou. Jen počkejte až slezem dolů, to něco uvidíte", chytře oznámil ostatním Burug. Je to "neuvěřitelné", ale měl pravdu. Co Starý svět stojí, jsou v opuštěných starých ruinách vždy nemrtví. Kdo je tam vysadil? Nebo se tam snad vysadili sami? Spadli z mraků? Povstali z hrobů? Strpčují dobrodruhům život dobrovolně a baví je to, či snad to dělají z donucení? Nikdo neví. Každopádně byla družina okamžitě napadena hejnem ghulů a nežli je stačili naši hrdinové rozmatlat po zdech, stačila jedna taková mrcha rozpárat břicho ubohému Prknářovi, tak že na místě zdechl. Ostatní si v poklidu rozebrali jeho jídlo a pochodně a pak mrtvolu odstrčili do kouta. "Ták a jak to tak bývá, teď sejdeme opět hlouběji a tam bude silnější nemrtví nebo silnější nemrtví. Můžete si vybrat", podotkl opět vůdce. A věřte tomu nebo ne, ten silnější nemrtvý tam byl. Jeden. Potíž byla pouze v tom, že seděl na drakovi! Také nemrtvém. Skoro by se to dalo označit za vážný problém. Tak nyní už trochu vážněji.

Druzi krkolomně prchli nahoru a začali se radit co dál. "To je jasný, válečníci dopředu a ostatní vás budou krejti!", oznámil Burug, ale narazil na odpor, "Co jaká valečnica, hovnajs, porád nasadil krky na flákače a žadná prospěcha z těho!".

"Dyt' seš válečník a ty vždycky choděj vpředu, to si můžeš přečíst všude, hňupe!", Burug se zasekl. Lynhaard a s ním i Orglaff však také. Ne a ne a ne. V tu chvíli se Burug ukázal s odpuštěním jako pitomec. Místo toho, aby slíbil válečníkům, kteří chodí vpředu nějakou vyšší odměnu, pochválil je nebo jim jinak zalichotil, neudělal vůbec nic. Prostě mlčel a dále trval na svých chytrých poučkách z knih. Družina se zasekla, bez Lynhaarda a Orglaffa si naši hrdinové mohli těžko dovolit jít na draka. Zvláště když na něm seděl ještě ten protivný chlap! Pravděpodobně by stačilo kdyby Burug použil to, co se lidově nazývá "psychologické hovno". Ale on nic. Lynhaard věděl, že má navrh a vesele se šklebil. Družina se náhle stala zcela neakceschopnou. Ukázaly se také povahové vlastnosti ostatních. Griffin, známý obětavec, seděl na zemi a vyzýval všechny ke smíření. Dával střídavě za pravdu oběma stranám. Guldur chtěl jít za každou cenu dále, neboť úkol je úkol. Cecil se chechtal a lokal si z neviditelné láhve. Nakonec Lynhaard vynesl hlavní trumf - novou volbu vůdce. Burug opět neudělal nic, aby krolla umlčel. I konala se nová volba. Vítezem se stal trpaslík Bezbrada. To Lynhaardovi naprosto vyhovovalo.

S novým vůdcem v čele si to opět uklidněná družina s drakem a jeho jezdcem rychle vyřídila. Pouze Guldur byl ošklivě poraněn, ale trochu bláta a starý hadr to rychle spravilo. Po pečlivém prohledání místa družiny zajásala. Jásal i právě sesazený vůdce Burug, který si možná oddychl, že se zbavil povinností. Jásal i novopcečený vůdce Orglaff, který si pro změnu povinnosti vůbec neuvědomoval. Byla nalezena drahocenná truhlice a v ní... masivní palcát. Kdo by to čekal, že? Kromě toho byla nalezena i objemná kniha, které se okamžitě chopil Cecil, který se u té příležitosti zviditelnil. "Kouzelnická knížka, to se podívejme. Počkej krollskej, nešmatej na to, eště to upatlaš. Stejně bys tomu nerozuměl. To sou náramně učený věčičky. Tu knížku si teďka vezmu a budu se z ní učit čarovat". Nikdo nic nenamítal, stejně by každému byla nanic, a tak se po staletích přestěhovala k Cecilovi do bařou. Musel na ní dávat ovšem pozor, neboť se již trochu rozpadala. Družina se vydala spokojeně nazpět, neboť si myslela, že z nehorššího jsou venku. Pouze Guldur trochu hekal, neboť mu nový vůdce přidělil na nošení právě nalezenou, nyní již prázdnou truhlici.

Netrvalo dlouho a všichni se ocitli na denním světle. "To budou čubrnět, až jim ukážeme palcát a oznámíme jim, že vůbec nepotřebujeme ty jejich slavný posily", chechtal se Bezbrada, který si jako vůdce přidělil Swonin palcát. Nenesl jej však v ruce, ale raději si jej strčil do batochu, neboť se jeho síly bál. Raději byl i nadále připraven bojovat se svým kladivem. Všichni masfrovali zpět. Náhle

se odněkud ozval znepokojující řev. Všem okamžitě došlo o co se jedná. Erynie na lovu. Všichni zmlkli a pozorovali okolí. Po zádech jim stékal studený pot. Očekávali útok každým okamžikem. Ten za chvíli přišel. Erynie zaútočila ze vzduchu. Za cíl si vybrala Orglaffa. Ten odolával secč mu síly stačily, ale nebýt Lynhaardovy pádné paže zle by to s trpaslíkem dopadlo. Podíl na vítězství měli však všichni. Utrpení Nurnských však nebylo zdaleka u konce. Již delší dobu po nich šli Lovci. Lovci erynií. Každý jim tak říkal. Ostřílení chlapíci, kteří zde pro Hundru lovili ty okřídlené bestie. Velel jim obrovitý černoch jménem Zlogr-Bur. V boji tenhle chlapík používal kladivo, ale zároveň i pořádný bič, s kterým dovedl mistrně zacházet. To však ještě Nurnští netušili, že po nich jde tahle banda. Jako už několikrát si mysleli, že pro tentokrát trable skončili. A jako už několikrát se mylili.

V okamžiku, kdy družina vstupovala na pobřeží, zavelel Zlogr-Bur k útoku na nevítané vetřelce. Boj s erynií byl proti tomu co nyní nastala nedělním vyletem na Nurnský rynek. V okamžiku krváceli téměř všichni Nurnští. Vyjma neviditelného Cecila, ten se okamžitě dal na útek. Orglaff Bezbrada se bil jako lev, zabil jednoho útočníka, ale přesíla byla příliš veliká. Poslední ránu mu zasadil právě Zlogr-Bur svým bičem, kterým serval trpaslíkovi kůži z hlavy. Orglaff byl mrtev. Lynhaard se zběsile oháněl mečem, jednemu lovcovi ušekl hlavu a druhému utnul paži, ale i on nestačil na přesilu. Guldur se také rval co mu síly stačily, nakonec se však rozhodl prchat. Griffin, posilněn jakýmsi lektvarem, se nakonec rozhodl využít magické síly svého amuletu a zneviditelnil se, aby vzápětí také prchl. Lynhaard si začal probíjet cestu pryč. Nakonec se mu to podařilo, ale vyhráno ještě neměl. Burug měl smůlu. Z téměř useknutou nohou se rozhodl předstírat mrtvého a padl k zemi. Bylo dobojováno. Čtyři druzi prchali, jeden byl mrtvev a jeden zajat. Zbytek lovců si přivedl krvelačné psy a uspořádal na uprchlíky štvanci. Neviditelný Cecil se vrhl do moře, aniž by si přitom uvědomil, že neumí plavat. Okamžitě se začal topit. Byl nucen odhodit tornu i s právě nalezenou čarodějnou knihou. Díky tomu se nakonec dostal na břeh. Lynhaard, těžce poraněný, zabil dva psy a ukryl se do bláta. Guldur utekl hluboko do džungle. Nejlépe dopadl Griffin, který s ukryl neviditelný do koruny vysokého stromu. Lovci nakonec štvanci ukončili, neboť i oni byli vyčerpání a značně oslabeni. Obrali mrtvého trpaslíka o všechno cenné, včetně tak těžce získaného Swonina palcátu a nakonec mrtvolu svlékli donaha a zohavenou ji pohodili do křoví. Zraněného Buruga vlekli sebou k výslechu. Vraceli se zpátky do pevnůstky na jižním cípu ostrova.

Na písčité pláži se zmítal Cecil, měl ústa

plná slané vody a dával se. Kromě šatů a kudly za pasem mu nezůstalo vůbec nic. Ještě měl štěstí, že se k němu dostal Griffin včas. Několik ran do zad kouzelníkovi opravdu pomohlo. Vykašlal zbytek vody. "Dík, Bílá ruka ti to voplatí na dětech", poděkoval ten ubožák slušně a Griffin nad ním mávl rukou. "Musíme eště najít vostatní". "Jo, to jo, protože samotný nás tady něco okamžitě sežere". Netrvalo dlouho a objevil se i Guldur. Měl poškřábaný obličej, z rozbitého batochu se mu sypaly věci a samozřejmě měl několik menších a několik větších ran z boje. "Nevíš, kde je Lynhaard, Orglaff nebo Burug?", zeptal ho Griffin. "Orglaff je tuhej, rozbili mu ksicht napadrt", smutně konstatoval barbaří válečník. "Lynhaard prchal někde blízko mně, pojďte ho hledat", navrhl ještě Guldur. Tři druzi se sebrali, urovnali si věci a vyrazili opět do džungle. Zanedlouho našli podivnou kouli z bláta, která měla na sobě napsáno "vzdávat se". Byl to jejich spulbojovník kroll Lynhaard. Byl ve velmi špatném psychickém stavu. Ze strachu před nepřitelem si zalezl do hromady bahna, naházel na sebe haluze a listí a posléze ještě vytvořil onen nápis, který se mu nyní roztékal po čele. Když uviděl kamarády trochu se vzpamatoval. "Lynhaard zraněnej", postěžoval si a měl pravdu. Nejlepší válečník družiny toho měl opravdu dost. Byl polepený bahnem, krví a seděly na něm chuchvalce much a hovad. Zašli k malému potůčku a společnými silami krolla alespoň trochu ošetřili. Lynhaard se za chvíli cítil lépe. Pak se začali radit co dál. Nakonec se rozhodli, že půjdou hledat Buruga. Přes veškeré úsilí se jim to nepodařilo. Neustále si museli dávat pozor, aby se neprozradili. Večer se rozhodli jinak. "Burug je asi zajatej, nikdo neví co z něj dostanou. Bude lepší když se vrátíme na to místo kde nás vysadili. Nakonec ty slíbený posily budeme potřebovat", celkem moudře shrnul dlouhou debatu Griffin. Druhý den se skutečně dočkali.

Známa loď dojela včas. Ke své radosti druzi zjistili, že slíbenou posilu dobře znají. Z domácího Gwendarronu dorazili liscannorští! Předně je třeba jmenovat hádavého Tanrise, který však v té době již byl značně protřelý dobrodruh a přestože nebyl ostatními příliš oblíben, představoval značnou pomoc. Dorazil i zloděj Aedd, který se nakonec rozhodl nenechat ve štychu svého příbuzného Buruga. Největší radost však měli starí dobrodruzi z příjezdu Ladota Chinského. Dobrácký kudůk, hned začal vykřikovat: "A představte si, že jestli to dobře dopadne, tak mě pustěj z armády dřív, slíbil mi to Kalleste!". "Ho, ho, tak na zdraví, stará vojno!", Cecil byl už ve své kůži a každému strkal svojí láhev. Družině byli přiděleni i dvě nové neznámé tváře. Jednou z nich byl zamklý barbaří válečník Gerhard a druhou byl hobit, takového

vzrůstu, že například Lynhaard jej téměř neviděl. Představil se jako Dyni Longodon, vědec a alchymista. Okamžitě se začal zajímat o rachejtle, které družina předtím nafasovala v Gwendarronu. Sečteno a podtrženo, pětice nových tvářů dodala torzu družiny opět pocit jistoty a sebedůvěry. Ta ještě vzrostla, když Ladot družině oznámil, že by se mohl pokusit oživit mrtvého trpaslíka Orglaffa. "Má to ale háček, když jsem to tenkrát dostal, tak mě řekli, že to nemusí fungovat sto procentně. Takovej voživenej jedinec může vypadat naprosto jako zdravěj a silnej a pak najednou buch a je po něm. A dokonce se u něj můžou vobjevit temný pudy a může se stát naším nepřitelem. Ale taky to nemusí mít vůbec žádný následky a Orglaff může bejt mezi náma eště spoustu let. Tak já nevím", tvářil se kudůk nešťastně. "Já bych to zkusil", první se ozval Griffin. "Já taky a já taky", přidali se i další. "A když se u něj vobjevěj temný pudy, tak mu je vyrazíme z těla", uchechtl se Guldur. Jediný kdo byl proti byl Tanris, který by onu záhadnou věc nejraději získal pro sebe. Na jeho názor však nebyl brán ohled. "A co to vůbec je?", otázal se Ladota zvědavě alchymista Longodon. "Tohle!", vítězoslavně prohlásil Ladot a vytáhl malou krabičku ze které vyňal motýlí kuklu. Následovaly zmatené pohledy dobrodruhů. "Tohle? A jak se to jako používá?", zeptal se nahlas Aedd. "No, to je vlasně pravda, já to zapomněl", Ladot se zatvářil provinilí. I rozprodoula se diskuze o tom, kterak tuto podivnou věc aplikovat na mrtvého Orglaffa tak, aby ožil. Někteří navrhovali rozdrtit a nasypat do vody a touto směsí pak trpaslíka potřit, nebo mu to dát vypít, někdo navrhoval, aby se to mrtvole položilo na hrud' a čekalo se, někdo pro změnu navrhoval jakési zařikání. Nakonec si Ladot vzpomnul. "Né, to se mu musí vsunout do krku a pak to nechat pracovat". "Jááá, chachacha, chcejkej Bezbrada bude žrát brouky!", chechtal se Tanris a i ostatní vypadali překvapeně. Nakonec však vytvořili bojové seskupení a vydali se na místo boje, kde měla ležet rekova mrtvola.

Ležela tam. Bez šatů a pomalu do ní začaly masačky klást vajíčka. "Fuj, vomejte ho a hodt' přes něj nějakou deku. Já všechno připravím", Ladot šáhl do torny a vyňal krabičku s kuklou. Tu vyňal a vstřel jí trpaslíkovi do úst. Nic se nedělo. "Dyť sem to věděl, že to bude celý houby platný", neodpustil si poznámku Tanris. Jenže neměl pravdu. Ladot si naštěstí oživovací proces vybavil nakonec dobře. Pod dekou se to zahýbalo a Orglaff se náhle posadil. "Žije, žije!", smál se Ladot. "Co, co, co je? Co tady dělám a proč sem nahatej a špinavej", podivil se trpaslík a vzápětí vyplivl zbytky kukly. "Fuj tajbl, co sem to žral", trpaslík se vztyčil, čímž odhalil své chlupaté sýrovité tělo a začal se shánět po něčem, co by

prozatím zakrylo jeho nahotu. "Brouky, prase! Brouky si žral i s krovkami!", ječel Tanris. "Nééé, to nebejt brouci. To bejt motýl. Lynhaard vědět!", kroll tak projevil nečekané znalosti. Druzi se ještě nějaký čas dohadovali, když tu přišel z něho nic Guldur a přetáhl Orglaffa klackem. "Au, co to děláš, hňupe!", postěžoval si trpaslík. "Vyháním z tebe temný pudy", odpověděl mu barbar a chystal se k další ráně. "Jaký prdy. Co blbneš? Prdět eště dovedu sám. Kvůli tomu do mě nemusíš rubat sukovicí!", Bezbrada se kolem sebe začal ohánět. "Počkej Orglaffe a ty se Guldure uklidni. Vono to totiž, milý trpaslíku, není jen tak. Nechečš si sednout?", vložil se do věci Griffin. "Nechci, doteďka sem se válel!". "Vono to tvoje voživení má možná háček", Linfalas podrobně Orglaffovi vyložil jak se celá věc má. Trpaslík si sednul a tvářil se smutně. Celkem pochopitelně. Pak vstal. "Tak to ne, já musím mít jistotu, jak to se mnou vlastně je. Já pojedu zpátky do Gwendarronu a tam si zaplatím nějakýho učenyho theurga a ten mi to zjistí", trpaslík byl pevně rozhodnut. Chtěl mít jistotu. Vypůjčil si nějaké šaty od ostatních, popřál jim hodně štěstí a vydal se zpět do míst, kde stále ještě kotvila "šikovná lodička". Ta čekala na soumrak, aby mohla snadněji proklouznout zpět na Kamenný ostrov. "Chudák", řekl za ním Gerhard.

Ještě chvíli se družina dívala směrem za trpaslíkem a pak vyrazila na jih. Dobýt zpět Swonin palcát a pokusit se zachránit Buruga. Při té příležitosti kohosi napadlo, že vlastně nemají vůdce. Burug byl sesazen a navíc nezvěstný a Bezbrada právě odešel. Po rychlém hlasování byl do čela společenstva vyvolen Griffin Linfalas. Je rozhodnuto nejprve obhlédnout situaci a pak se pokusit nenadále zaútočit. Druzi zatím ještě netuší, kde se má nalézat ona pevnůstka, ve které sídlí Lovci. Griffin se tedy opět znevíditelní a vydal se na průzkum. Šel po pobřeží, neboť to bylo pohodlnější. Malý ostrov byl sktečně malý. Asi za dvě hodiy dorazil Linfalas na místo. Stála před ním tvr. Malá, ale bytelná. Měla čtvercový půdorys, pouze na jedné straně byla umístěna obrovská klec z bytelných klád, které byly pobity železem. "Klec na erýnie", pomyslel si z hrůzou zloděj. Tvrz kryly tři věže s šípomety, které byly mnohem větší, než ty které používali altenbruští v boji. Do jednoho bylo dokonce možno nabít více šípů najednou. Tvrz měla kamenný základ a byla celá potažena ochranou sítí. Žít na jednom místě s erýniemi asi nebyla legrace. Linfalas si všechno zaznamenal v hlavě. Celkem bez potíží odhadl počet obránců, pak se vrátil zpět k ostatním.

"Tak mluv, hajzle!", Burug se probral. Byl svázaný a na hlavu mu právě někdo vyřil vědro vody. Udělalo se mu špatně a opět omdlel. K vědomí jej přivedly kopance a nenávistné spílání.

"Vyklop všechno nebo ti vypálíme voči a pak tě hodíme žralokům!", "Kdo vás poslal?", "Kolik vás je?", otázky se střídaly s výhrůzkami. Občas jej i bili. K Burugově cti je třeba říci, že dlouho úspěšně zapíral. Mluvil něco o výletě, o hledání pokladu, ale nebylo mu to nic platné. Jeho přemožitelé se chvíli radili zda ho mají zabít, nebo nejdříve mučit či ho nechat jako rukojmí a pak ho nechat převézt do Altenbruchu k dalšímu výslechu. Nakonec si velitel tvrze Larbert Lygurt přejel významně prstem krk a jeden z vojáků vrazil do bezbranného hraničáře oštěp. Smrt byla rychlá a milosrdná. Larbert se pak začal radit ze Zlogr-Burem o dalším postupu. Nemínili nic riskovat. Nevěděli pořádně kolik je nepřátel a kromě toho měla stejně za pár dní dorazit zásobovací loď. Rozhodli se proto raději opevnit a vyčkat na útok, než zbytečně riskovat střet v otevřené krajině. A nutno dodat, že si při vymyšlení obranné strategie nevedli vůbec špatně. Hned za bránu nechali vykopat jámu plnou ostrých kolíků a totéž učinili i před branou. Za vnitřní díru pak umístili několik stlelců s koušemi. Nechali nabít šípomety a připravili k nim hromady šípů. Očekávali, že hlavní útok půjde na bránu a proto se Zlogr s devíti vojáky přemístil na opačný konec tvrze, kde byl malý výhled. Chtěl útočnický oběhnout a vpadnout jim do zad. Byly stanoveny zdvojené hlídky. Takto připraveni očekávali útok.

Ten přišel následujícího dne. Nurnští pevnůstku obklíčili ze tří stran. Ponechali volnou pouze západní stěnu. Jednak jich bylo málo a jednak se tam nedalo nikde kryt. Těsně před útokem vyhodili obránci přes zeď Burugova mrtvolu, což útočnický ještě více rozzuřilo a nebyli tudíž ochotni brát zajatce. Útok zahájil Linfallas, Aedd a Longodon rachejtlemi, kterými smetli obránce z věží a tím i od šípometů. Pouze jeden šíp lehece zranil

Aedda. S tím obránci mohli počítat jen těžko. K bráně se mezitím hnal Ladot s ohromnou rachejtli, kterou chtěl vyrazit bránu. Asi by se mu to povedlo nebyť připravené a zamaskované jámy. Kudůk zahučel dolů a ošklivě se poranil o špičaté kolíky. Válečníci a Tanris, které vedl Lynhaard zatím zaútočili odzadu. Tam se však střetli se zálohami, které vedl Zlogr-Bur. Gerhard byl téměř okamžitě těžce zraněn šípem a tím pádem i vyrazen z boje. Střet byl krátký a krvavý. Na jeho konci byli všichni nepřátelé pobiti, včetně Zlogr-Bura. Na straně Nurnských byl málem mrtev Tanris, Kterého ještě před svojí smrtí Zlogr-Bur téměř ubil k bezvědomí. Lynhaard se mezitím vrátil zadním vchodem dovnitř, za ním utíkal i Cecil s rachejtli. V té chvíli již Aedd, Longodon přelezli palisádu a odpalovali další rachejtle na poslední věž. Během útoku na tuto věž byl těžce poraněn vůdce Griffin, kterému těžký šíp téměř vystřelil levé oko. Na

opačné straně Ladot konečně vylezl z jámy a velkou rachejtli vyrazil do brány otvor. Vlezl dovnitř nic nedbaje na svištění šípů, které létali kolem jeho hlavy, okamžitě sebral další rachejtli a vypálil. Když se rozptýlil kouř, byli dva nepřátelští kušníci roztrhaní na kusy a třetí právě umíral. Zbývající oddělal Cecil, opět rachejtli. Velitel pevnosti Larbert byl s posledními dvěma muži obklíčen u jednoho baráku a i přesto že se zdatně oháněl sekerou byl nakonec Lynhaardem, kterému pomohl Tanris několika blesky s kouzelného prstenu, nakonec zmasakrován. Bylo dobojováno. Nurnští celou pevnost vyrabovali, podařilo se jim nalézt věci po Burugovi a Orglaffovi, zvláště pak Swonin palcát. Tohle jim tedy vyšlo. Nakonec všechno zapálili a vydali se opět na sever ostrova, kde je za dva dny opět vyvezla loď. Na palubě bylo i mrtvé tělo hraničáře Aedda. Stojí za povšimnutí, že za celou dobu nikoho nenapadlo použít Swonin palcát v boji. Takový z něj měli všichni strach. Možná, že by jim to ušetřilo spoustu problémů...

Kapitola 6 - Orglaffův osud

Zatímco se ostatní radovali z opětovného ukořistění Swonina palcátu Orglaff trpěl depresí. Vrátil se zpět do Suiru a po úporném přemlouvání se mu podařilo dostat se na vojenskou loď, která vezla depesi do Gwendarronu. Byl ochoten během přepravy dělat jakoukoliv práci, drhnout palubu, lézt do lanoví a hlídkovat celé hodiny ve strážním koši i cokoliv jiného. Neustále přemítal jestli učinil správně, že opustil druhy v boji a vlastně utekl. Nevěděl zda se na něj ostatní nebudou dívat jako na zbabělce a také ho napadlo zda si z něj neudělali legraci. Tuto myšlenku však brzy zavrhl, Nurnští měli sice občas drsný humor, ale Griffin by by mu nelhal. Pak zase měl docela dobrou náladu, neboť přece žil a navenek nebyl žádný důvod, proč by měl náhle umírat. Trpaslík však také dobře věděl, že kouzla a čary bývají nevyzpytatelné a opět upadal do smutku.

Plavba na sever trvala déle, než když jeli na jih. Nakonec se však objevil Nurnský přístav. Všichni se zběhli na palubu a vítali pobřeží. Bezbrada však měl smíšené pocity. Rozhodl se, že se půjde poradit přímo s Kwennem Kallestem. Riskoval sice, že bude označen za dezertéra, ale on nakonec nikomu nepřísahal a svou povinnost odvedl už dostatečně, nikdo ho přece nemohl nazvat zbabělcem. Kdyby jej raději ostatní nechali tenkrát na pokoji a nevsílali si jeho mrtvého těla, než aby mu teď způsobili taková duševní muka.

"Tak to je všechno. Taková je pravda. Prosím vás, pomozte mě zjistit pravdu", pohlédl trpaslík pevně do očí Kwenna Kallesteho. Ten se dlouze zamyslel a pak vzal trpaslíka k oknu, odkud

bylo dobře vidět na přístav. "Vidíte ty lodě a to hemžení, Bezbrado? Válka je tady, Gwendarron jde otevřeně pomoci Kamennému ostrovu. Situace je neúnosná a bez naší pomoci si válku vyhrál Ilsen s Hundrou. Co je proti tomu osud jednoho trpaslíka?", Kalleste se na nešťastného Bezbradu dlouze podíval. "Pane, já přece musím mít jistotu, prosím...". Orglaff téměř plakal. "Na té lodi, kterou jste přijel bylo kromě oficiální žádosti o pomoc i mnoho dalších zajímavých věcí. Třeba o vaší družině, o vašich skutcích...". "Uděláli jsme snad něco špatně, pane?". "Ne, vedli jste si přesně tak, jak jsem očekával. Stromová ulice patnáct. Je tam dům a v něm žije starý Comber Faldor. Občas pro nás pracuje. Řekněte, že vás posílám já. Pomůže vám. Možná". "Děkuju, pane. Slibuje, že ať mi řekne cokoli, nalodím se s ostatními a pojedou bojovat za Gwendarron", s těmito slovy trpaslík s hlubokou poklonou vycouval a vydal se na zmíněnou adresu.

Ocitl se před výstavným domem. Jak by také ne, když jeho majitel provozoval, tak výnosnou činnost. Sluha trpaslíka odvedl dovnitř a nechal jej chvíli čekat. Onedlouho se dostalvíl prošedivělý elf pronikavého pohledu. Trpaslík vyklopil co jej trápí. "Ano dokáží se skutečně spojit s příslušnou astrální sférou, která by mi mohla skutečně prozradit co vás čeká. Dostanu dvacet tisíc ve zlatě", odvětil mu tvrdým tónem elf. "Pan Kalleste říkal, že mi pomůžete a já nemám tolik peněz", zanařikal Bezbrada. "A vás posílá Kwenn, no to je jiná, dostanu deset tisíc". Bezbrada se sebral a běžel si pro peníze do Liscannoru. Tajně se vplížil do svého domu, popadl požadovaný obnos, poslední peníze, které měl a utíkal nazpět. Strávil u elfího theurga celou noc a ráno mu elf s chladnou tváří oznámil: "Je mi líto pane, za takových deset, maximálně patnáct dní zemřete". "Dě..., děkuju, pane", Bezbrada se vypotácel ven. Tak je to tady! Proč ho jenom oživovali, když to takhle zbabrali! Umře a přitom je zdravý. Zbývá mu pár dní života! S chmurami na tváři se Orglaff dopotácel do nejbližší putyka. Od hostinského si půjčil psací potřeby a kus papíru. Rozhodl se, že dodrží slovo. Napíše závěť, ve které všechno odkáže státu Gwendarron, nechá ji u Kallesteho a pak odjede s flotilou na jih. Boj již asi nestihne, ale aspoň zemře jako čestný muž. Trpaslík si poručil pivo a začal tvořit závěť.

Psaní nebylo nikdy jeho silnou stránkou.

Totoje závjeď orglaffa bezbrady

Já trpaslyk orglaff bezbrada odkazuju všehen majetkkterý sem nazhromáštýl za dlohá leta bojů a utrpení. To jest - gladivo kouzelné, tomu košenou, pjetsetdvacetdva zlatých, brnění na malýhotvora, voplecený, mjech z kůže - sedumgrat,

hadr na cýdjenjí mýho kladífa a prten slatý státu Gwendaron...

A tovsěhno proto že chcy abi to gwendronu pomochlo na ceztje g slávje.

potepzáán trpaslík
Besbrada orglaff vlaztní
rugou

Trpaslík dopsal závěť po půlnoci, když již krčmář všechno osazenstvo vyprovodil na ulici. Orglaff si ještě poručil na cestu láhev kořalky a než došel do přístavu byl namol.

Nurnský příprava byl plný příprav na brzký odjezd válečné flotily. Námořníci prováděli poslední kontroly korábů, čluny rozvážely na jednotlivé lodí vojáků, nakládali se proviant i koně. Mezi to se pletli podomní obchodníci, nabízející různé amulety pro štěstí, rodiny vojáků, žebráci, lehké děvy, královští úředníci a spousta dalších. Orglaff nejprve odevzdal svoji závěť a pak se nalodil na jeden koráb.

Za dva dny flotila vyplula. Celé moře bylo poseté plachtami. Veliké koráby s vesly a plochými dny vezly vojsko, výstroj a zásoby. Menší a rychlejší lodě vyzbrojené katapulty, balistami a šípomety naopak nákladní lodě chránili ze všech stran. Bylo krásné počasí, ale Bezbrada se neradoval. Přemítal o životě a o smrti. Tak to šlo asi deset dní. Orglaff věděl, že mu již mnoho dní nezbyvá. Nechtěl však čekat na to až ho smrt sama překvapí a vztáhne na něj svoji nemilosrdnou pařátu. Rozhodl se, že všechno skončí sám. Osmý den předradostimni vyšel ještě za šera z kajuty jen tak nalahko ve spodkách a košili. Všechny své věci urovnal předtím na hromádku. Došel k zábradlí, ještě naposled se podíval na oblohu a na vycházející slunce. Pak přešel zábradlí a skočil do mořských vln. On, který tolik nesnášel vodu se nakonec utopil. Trpaslík Orglaff zemřel jako hrdý a svobodný muž...

Kapitola 7 - Hakroj z Altenbruchu

Vraťme se ale zpět k Nurnské družině o několik dnů nazpět. Opět se plavili po moři. Opět na té malé "šikovné lodičce". Poté co odevzdali Swonin palcát, čímž si vydělali velice slušnou sumičku peněz, poslal je Meldon, na zdánlivě jednodušší úkol. Měli vyniknout do strážní pevnůstky, která se nalézala hned u hlavního města Askeru. Podle všeho v ní momentálně sídlil Hakroj z Altenbruchu, vrchní velitel Ilsenova loďstva. Jeho likvidací si sliboval král Kamenného ostrova Aneby Aldanský možné rozpory mezi Ilsenovými vojevůdci. Každopádně by jeho smrt silně poškodila nepřátelskou flotilu, neboť byl pokládán za

schopného muže. Nurnští byli posílení o další posilu. Byl jí člověk středního věku, který se představil jako Raglin. Po cestě vypověděl ostatním, že je bývalý kněz z dnes již neexistujícího kláštera. Všechny jeho přátele i představené kláštera prý pobili Ilsenovi vojáci. Od té doby prý prahne pouze po pomstě. Také druhům vyprávěl o tom, že věří ve čtyři bohy. Jejich jména však z nějakého důvodu odmítal prozradit, takže jej po čase začali ostatní podezřívát, že to s tou jeho vírou nebude, tak slavně. Dalším členem posádky byl starší muž, který na první pohled vládl magií. Meldon jim jej přidělil z důvodu maximálního utajení. Jeho úkolem bylo v okamžiku až se budou blížit k Askeru loď zahalit mlhou a umožnit tak družině proniknutí do Hakrojava sídla. Plavba byla tentokrát mnohem nebezpečnější, loď se musela nejméně třikrát uchýlit pod ochranu pobřeží, aby ji nezpovozoval nepřítel. Poslední den zahalil kouzelník, který si nechal říkat Sadell, loď mlhou. Pro Nurnské, kteří byli zvyklí na podobné kouzelnické koušky, to nebylo nic neobvyklého. Sadella to očividně zlobilo, že více neobdivují jeho umění. Loď doplula bezpečně až ke skále. Na ní byla pevnůstka, která hlídala přístup do Askerského přístavu. Až k pobřeží byl natažen provazový most.

Panovala hluboká noc, umělá mlha byla hustá a vítr ustal, takže nehrozilo žádné její rozptýlení. Lodice se pokusila zakotvit hned u skály, ale i když příboj nebyl velký, šlo to jenn těžko. Nakonec musel Cecil pomoci kouzla přenést barbara Gerharda na malou plošinku, pak mu hodili lano a Gerhard loď přivázal. Všem bylo jasné, že k úspěšnému zakončení bude potřeba magie. Sadell a Cecil část družiny zneviditelnili. Ostatní měli vytvořit zálohu a krytí ústup. Nakonec se jednalo pouze o Gerharda a Longodona. "Tak máte na to dvě hodiny, potom začne svítat a budeme muset odplout, kdo nebude včas na lodi, ten tady zůstane", oznámil družině Sadell.

Griffin, Aedd, Lynhaard, Tanris, Ladot, Guldur, Raglin a Cecil postupně neviditelní přelezli zeď. O to se zasloužili oba zloději Aedd a Griffin. Pak byl rychle a bez problémů určen dům, ve kterém s největší pravděpodobností sídlil Hakroj. Ladot a Raglin byli určení na hlídku s kušemi a na rozmístění několika náloží na krytí ústupu. Ostatní se seskupili u dveří. Všechno spalo. Nikdo neměl potřebu rozmístitovat stráž. Hakroj se cítil bezpečný v ukradeném sídle. Aedd vyložil zámek a všichni vešli dovnitř. Griffin dveře opět zavřel. Zatím všechno klapalo až příliš snadno. Družina se ocitla v chodbě, která končila velkým sálem. Zcela na konci byly schody nahoru. Bzlo vidět ještě několik dveří. Zloději je začali otevírat, aby byla jistota, že nikdo nevpadne družině do zad. Jedna místnost sloužila jako ubikace pro šest vojáků. V ostatních

byly zásoby, zbraně a harampádí. Griffin vydal rozkaz k podřezání typickým gestem. Přešel si prstem přes krk. Neuvědomil si, že je neviditelný a tudíž ho nikdo nevidí. Musel to říci nahlas. Lynhaard a Tanris začali rubat do spícího těl. Tři vojáci byli okamžitě mrtví, další dva zranění. Poslední se však bránil za přišerného řevu. I když byl zabit jeho řev způsobil, že se probralo i několik vojáků, kteří spali v druhém patře. Ti seběhli rozespálí dolů a začal boj, do kterého se musela nakonec zapojit celá družina. Griffin byl raněn do hlavy a i ostatní měli krvavé šrámy. Největším problémem však bylo, že se všichni, vyjma Cecilia, zviditelnili. Nastalo dohadování o dalším postupu, ale události se vyvinuly sami. Po schodech náhle seběhlo více jak dvousáhové hovado s kyjem v ruce. Černý kroll Bugred, Hakrojava osobní ochranka. Za šileného řevu se pustil do družiny. Lynhaard dostal šilenou ránu do ramene a měl co dělat, aby vykryl další ránu. Tanris opět použil svůj magický prsten, ale na zastavení krolla to bylo stále málo. Aedd se pokusil dostat nepříteli do zad. Podařilo se mu to, ale to se na zemi již válel Guldur v krvi. Nebyl mrtev, ale pro tuto chvíli měl dost. Aeddův výpad ze zadu krolla ošklivě zranil na krku. Ten se ohnal, téměř statečného zloděje zabil, ale ten kratičká okamžik využil Lynhaard k tomu, aby zaútočil plnou silou. Hakrojův ochránce se sesunul k zemi. Nebylo možno váhat. Družina musela rychle nahoru, aby splnila úkol. Všichni vyskákali nahoru. Ocitli se v úzké chodbě, která kočila dvěma. Ty však byly otevřené a stál v nich člověk v plášti. Rozepjal ruce a vyšlehy z nich blesky. Lynhaard jdoucí vepředu byl těžce popálen. Stačil však k muži doběhnout a seknout do něj s Tanrisem po boku. Ještě před svou smrtí stačil kouzelník seslat blesky ještě jednou. Tentokrát se jeho oběť stal Tanris. Ten padl k zemi a pouze chroptěl. Raněný Lynhaard dobil čaroděje a vykopl posledního dveře. Spatřil probírajícího se muže, který byl sice jen polnají, ale již se stačil chopit meče. Kroll Lynhaard se ocitl tváří v tvář Hakroji z Altenbruchu. Z dola přiběhl ještě raněný Guldur a Griffin, který byl ve stejném stavu. Rozpoutal se boj, ve kterém se Hakrojovi podařilo zatlačit protivníky až dolů pod schody. Toho využil v té době kupodivu střízlivý Cecil a všechny bojující obešel. On jediný byl stále ještě neviditelný. Rychle proklouzl do Hakrojovi místnosti. Jeho zrak okamžitě padl na zlobenou truhlici, otevřel ji a zběžně prohlédl její obsah. Mohl být spokojen. Do Cecilových rukou padlo zlato za pěkných pár tisícovek. K tomu ještě nějaké cenné předměty. Všechno popadl a vyšel ven. Stal se svědkem jak ostatní právě dobili Hakroje. Měli štěstí, že bojoval bez brnění. Chodba, kde se bojovalo vypadala, že bude potřebovat znovu vymalovat. Praktický

Lynhaard ještě pro jistotu roztrífkal mrtvole hlavu na kaši, aby měl jistotu, že tenhle chlap již nikdy nevstane. Pak popadli společně všechno cenné a tu spatřili na zemi bezvládného Tanrise. Aedd k němu skočil a zjistil, že ještě dýchá. "Je to dobrý žije", oznámil ostatním a chystal se ho naložit na vlastní hřbet, aby jej odnesl. "Počkala eště!", zarazil jej kroll a stáhl Tanrise do prstu několik drahocenných prstenů. "Porád vokrátat vono nás, tak teďka my jeho", ušklíbl se kroll na vysvětlenou. Nikdo neprotestoval. O Tanrisových kradačských sklonech věděl každý a tak se ho nikdo z přítomných nezastal. Později si jeho prsteny rozdělil mezi sebou. Byl čas na ústup. Všichni se sešli dole. Kromě Cecila byli všichni od krve a ranění. Druzi popadli všechno cenné, hlavně zbraně a chystali se opustit dům. Griffin se ještě zarazil a zaposlouchal se. Venku se ozval výbuch a vzápětí další. Bylo jasné, že se probrali vojáci i v ostatních domech a teď bojují s Raglinem a Ladotem. Bylo třeba jednat rychle. Družina se vyřítla ven. "Dělejte, dělejte", ječel Raglin, který právě odpaloval rachejtli. Zezadu se přehoupl i Longodon a odpálil další. Pouze díky těmto vražedným prostředkům se podařilo udržet dotírající vojáky v uctivé vzdálenosti. Družina ustoupila za výbuchů na všech stranách zpět k lanu a postupně se všichni dostali do relativního bezpečí na lodi. Okamžitě vypluli na moře.

Sadell obnovil mlžný závoj okolo lodice. Ještě panovala tma, ale na východě se již začal objevovat rudý pruh. Začal závod s časem, ale i ten se nakonec podařilo vyhrát. Během plavby se probral Tanris. Když zjistil, že nemá své prsteny začal ječet a obviňovat ostatní z krádeže. Konec konců měl pravdu. Jenomže mu chyběl důkaz. Trvalo dlouho než se uklidnil. Pod vlivem této hádky se Cecil konečně zviditelnil a ukázal ostatním obsah truhly. Náladu na lodi tím jen stoupla...

Kapitola 8 - Návrat domů

Družina opět splnila svůj úkol. O tom jaký vliv měla na pozdější události smrt Hakroje z Altenbruchu se sice družina již nedozvěděla, ale Nurnští raději viděli peníze. A ty se opět přesunuly do jejich bezedných kapes. Válka však vrcholila. Aneby Aldanský tou dobou věděl o chybané pomoci z Gwendarronu a proto se rozhodl svésti zadržovací bitvu u Mohillské pevnosti. Věděl, že nemůže Ilse a Hundru porazit vlastními silami a proto se rozhodl vrhnout většinu svých sil právě k Mohillu a pak ustoupit do předem připravených pozic a vyčkat příchodu gwendarronských posil. Jeho vojsko velel Cliftenn z Hodu, vyzbrojený Swoniným palcátem. Nurnští se přidali k jeho

vojsku. Meldon se naposledy rozhodl využít jejich sílu a zkušenosti v boji. K družině se přidal další nováček, barbaří válečník Áron. Dobře si rozuměl především s barbarem Gerhardem. Družina byla opět svědkem přesunu vojska. Nyní však nebylo zatěžováno žádnými uprclíky a tak mohlo postupovat rychleji. Jádrem vojska byla těžká obrněná jízda, rozdělená do několika koruhví. Silnou zbraní Cliftennova vojska byla i ukázněná pěchota, která se při boji šikovala do dlouhých řad, přičemž byla podporována množstvím lučištníků. Na levém křídle byli umístěni těžcí jezdci, pravé křídlo naopak dostala na starost těžce opančovaná pěchota, která byla určena vysloveně na obranný boj. Mezi pěchotou byly umístěny pohyblivé šípomety. Nurnští byli určeni právě na ochranu těchto šípometů.

Nepřítel bylo nejméně trojnásobou převahu v lidech. Nebyli sice tak dobře organizovaní jako obránci, ale obrovské množství lehké jízdy a pěchoty, umožňovalo Ilsenovcům, aby značně vyčerpali nepřátele a pak poslali kupředu královské gardisty a kušníky, což byla síla, které se odolávalo slabšímu nepříteli jen velmi těžce. Obě vojska disponovala i bojovými kouzelníky.

Bitva byla zahájena po poledni, šestého dne předradostnin 1041. Masa Ilsenových vojáků začala postupovat kupředu. Z obou stran létala mračna šípů a koule z katapultů. Tam kde stála Nurnská družina směřoval velký oddíl nepřátelské pěchoty. Statečný Ladot Chinský obsluhoval společně s Dynim Longodonem jeden ze šípometů. Vlna útočníků si nehlédě na ohromné ztráty razila cestu kupředu. "Musíme zpátky, dělej!", křičel Longodon na Ladota a utíkal zpět. "Ještě jednu rá.", kudůk již nedořekl, neboť jej postupující vlna pěšáků doslova smetla. Tak padl skvělý kamarád a statečný chlapík Ladot Chinský. Další obětí z řad Nursnkých se stal válečník Gerhard, který podlehl těžkému zranění, které mu způsobil nepřátelský setník. Nakonec se podařilo Nurnské družině vytlačit nepřátele zpět a tak ještě dvakrát. Večer přišel rozkaz k ústupu. Pole bylo nasáklé krví, hlavně nepřátel. Ústup vojska proběhl spořádaně. Ilsenovi sice stále proudilo množství posil, ale nemohl útok zahájit hned. V této bitvě se Cliftennovi podařilo Swoniným palcátem zabít dvě erýnie a jeho sláva ještě stoupla. Jeho vojsko nyní ustoupilo až k do Suiru. Pouze těžká jízda pod velením Novycha Železného zůstala před branami, aby zadržovala všeobecný postup Ilsenova vojska. Schylovalo se k závěrečnému kolu dramatu, do kterého byla vržena i Nurnská družina. Ilsen si byl jistý kořistí. Stane se neomezeným vládcem Erkrachtu. A pak vyrazí dál.

Devátého dne předradostnin 1041 se všechno změnilo, připlulo loďstvo z Gwendarronu.

Tisíce nových a odpočatých vojáků se vyhrnulo z lodí. Strhla se krvavá bitka o přístupovou cestu do Suiru, ale již následující den byli Gwendarronští vojáci ve městě. Nurnští pochopili, že jejich práce skončila. Spokojeně se rozloučili s Meldonem, který jim poděkoval za vše co udělali. A nebylo toho málo. Zdálo se, že mluví upřímně. Předal jim poslední peníze a vyprovodil je ven. Nurnští se dali na cestu k lodím. Ještě před tím však pohřbili ve městě krolla Bangroda a Ladota Chinského. Převoz domů by mrtvým tělům asi příliš nesvědčil. Cestou potkali jakéhosi setníka řádového vojska. "Co se tady flákáte, vy vildáci!", obořil se na ně ten ubožák. Nurnští měli dobrou náladu, kupodivu mu nerozmlátili hlavu na kaši. Griffin se na něj pouze usmál a nazval jej blbcem. Lynaard potěžkal meč a setník raději ustoupil.

Válka na Kamenném ostrově probíhala ještě řadu týdnů než byli Ilsen a Hundra definitivně poraženi a donuceni se stáhnout zpět. To se ale Nurnské družiny netýkalo. Ta se vrátila domů. V přístavu je osobně vyhledal Kwenn Kalleste a předal jim vyznamenání, tak jak slíbil Lynhaardovi před odjezdem. Přitom se záhadně usmíval.

"Hurá, Lynhaard teď bejt národní hrdina", křičel kroll po cestě k Liscannoru...

Novinky liscannorské

Burbbag, Šakiv syn, šestý starosta liscannorský

Nurnská družina po návratu z výpravy do jižních hvozdu trávila dlouhou dobu v Liscannoru. Z části to bylo proto, že si družiníci chtěli odpočinout, z části proto že nepřicházely žádné zajímavé nabídky, a také proto že se část družiny školila u svých mistrů. Na druhou stranu se v obci přihodila spousta zajímavých událostí, které bych zde rád přibížil. Takže popořádku.

1/ První a myslím, že největší událost se stala svatba hostinského Jeremiáše a Luniel Pitkové vdovy po slavném válečníkovi Páinnovi. Bohům žel jsem v době kdy si oba řekly své ano byl právě na výpravě takže přesně nevím jak se to vše semlelo.

Jisté je však to, že náš hostinský se oženil. Pánové ten starý šprýmař, škudlil, kamarád Jeremy se oženil. Jsem zvědav (a jistě nejen já ale i ostatní stálí návštěvníci) jak se to projeví na Hrochovi. Snad nás nikdo nebude vyhazovat domů před půlnocí. Na druhou stranu jsem slyšel, že se bude přistavovat kuchyň a že se prý začne vařit teplé jídlo. To by byla paráda.

Naším novomanželům bych chtěl popřát hodně štěstí zdraví a hlavně dětí.

2/ Na konci roku přišla další událost která stála za to pořádně si přihnout z korbelů. Neslavil se totiž pouze konec roku ale také konec půlky století. Samozřejmě v ten slavný den hospoda u hrocha praskala ve svecích. Pilo se prudec a jedlo hlavě a spívalo hlasitě. Prostě správná liscannorská oslava. O půlnoci ti co neleželi pod stolem vyšli před hospodu a tam za hlasitého hlaholu, přivítali nový rok a nové půlstoletí. Svou trochu do mlýna přidali Detor který za pomoci jakých si třaskavek, bouchavek, a světelnícuspořádal malý ohňostroj. Ještě že nikde nic nechytlo.

Tímto bych chtěl všem Liscannofanům popřát vše nejlepší.

3/ Začátkem roku byly vyplaceny peníze správci rybníka, hrobníkovy, a říditeli školy ve výši 1000 zl. Doufám že všichni budou nadále plnit své povinnosti jako doposud.

4/ Do školy byl zakoupen poník. Má hnědou barvu, a bude ustájen na školním pozemku. Na tomto malém koni se budou děti pod vedením učitele tělopružby pana Rebleda učit základům jízdy a také jak se o takového koně pečuje. Pan řídící Rhandir už mezi dětmi vyhlásil soutěž kdo poníkovi vymyslí nejlepší jméno. To jsem opravdu zvědav jak se malí občaní vytáhnou.

5/ V naší obci přibyla nová stavba. Je jí králíkárna pana Yalla Reblead který si ji postavil za svým domem a hodlá v ní pěstovat ušáky na maso a kožešinu. Uvidíme zda se někdy některé kousky neoběví na denním lístku u Hrocha

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov*